XVIII. évfolyam 19. szám. Ára: 1 forint 1962. május 10.

Toncz Tibor rajza

EGY PESSZIMISTA NYUGATI SZÍNMŰ SZÜNETÉBEN

— Kötelet, pisztolyt, mérget tessék!

Az útibeszámolók szezonja

Szűr-Szabó József rajza

– Arról fogok írni, hogy láttam Párizsban egy érdekes tornyot!

Átélés

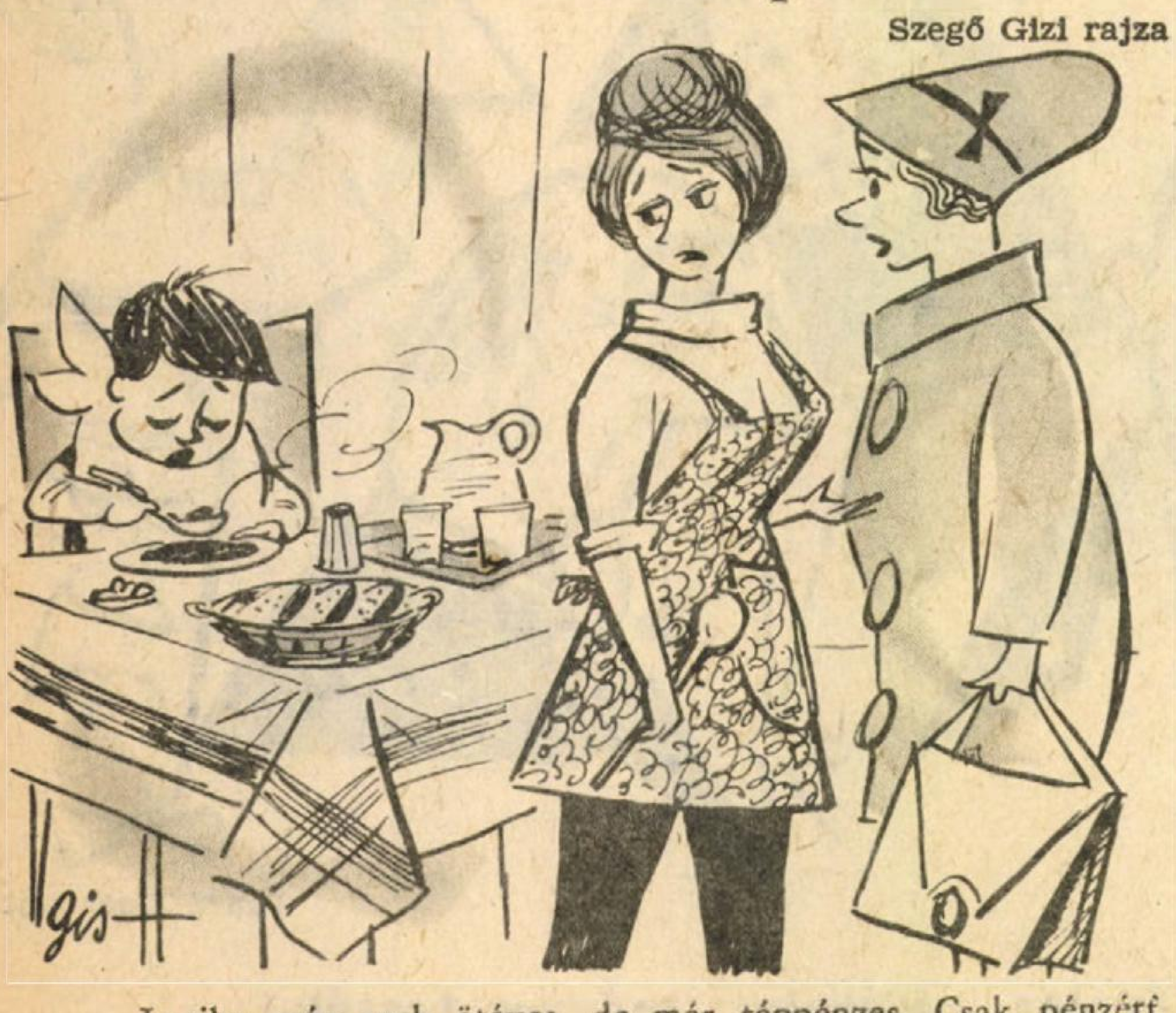
Pusztai Pál rajza

– Olyan nehéz munkára adtam ki utasítást, hogy egészen belefáradtam.

Nem követendő példa

Szegő Gizi rajza

– Lacika még csak ötéves, de már táppénzes. Csak pénzért hajlandó megenni a spenótot...

Bonjour Monsieur Sipeki!

Hallottuk, hogy disszidált, de mi nem faggattuk: hazajött, rendesen dolgozik, a többi nem tartozik ránk.

Hamar megszerettük: érződött Sipekin, hogy néhány évig Franciaországban élt. Volt a megjelenésében valami franciás, valami bájos gall hetykeség.

Reggelenként megállt az ajtóban és így szólt:

— Bonjour, bon jour!

Mire mi kórusban azt feleltük:

— Bonjour, Monsieur Sipeki!

Mondom, mi egy szóval sem kérdeztük, hogy miért ment ki, és miért jött vissza. Ha Sipeki nem szólítja Pattantyús nénit Madame Pattantyúsnak, ha nem sóhajt fel időnként, hogy ilyen az élet, c'est la vie! — akkor talán eszünkbe se jut, hogy ő... Néha azonban neki is eszébe jutottak azok az esztendők. Egyszer, minden bevezetés nélkül így szólt:

— Párizsban sokkal nagyobb és szebb íróasztalom volt...

Nem szóltunk semmit, nem kérdeztük, hogy hol dolgozott, mit csinált, mennyiért — tapintatosabbak voltunk annál, de másnapra szereztünk neki egy gyönyörű barokk íróasztalt. Hadd lássa, hogy nálunk is vannak szép, nagy íróasztalok, nemcsak Nyugaton, nemcsak Franciaországban.

Amikor Sipeki meglátta az új asztalt, szívére szorította a kezét, és így szólt:

— Merci! Merci!

Isten tudja, miért, de ha Sipeki Mademoiselle-nek szólította Marikát, a gépírónőt, vagy ha azt mondta: voila! —, akkor mindenkinek Párizs jutott eszébe, és az Eiffel torony. A földrajzban járatosabbaknak: Bretagne sziklái és Provance virágoskertjei.

Mondom, mi nem faggattuk, hazajött, rendesen dolgozik, a többi nem tartozik ránk.

Náha azonban önszántából is mesélni kezdett. Elmondta például, hogy amikor Nancyban dolgozott, csoportvezető volt, és nyolc perfekt francia monsieur dolgozott a keze alatt.

Nem szóltunk semmit, nem kérdeztük, hogyan került Párizsból Nancyba, miért éppen ő lett a csoportvezető, és mi volt a munkaköre — tapintatosabbak voltunk annál. Egy hónappal később azonban megkapta a csoportvezetői kinevezését. Hadd lássa, hogy nemcsak Nancyban lehet belőle csoportvezető, azért kár volt kimennie Franciaországba. Sőt, hogy lepipáljuk a franciákat, nemsokára főcsoportvezető lett Sipekiből, hadd lássa, hogy nálunk nemcsak csoportvezető lehet valakiből, de főcsoportvezető is.

Egy alkalommal Sipeki így sóhajtott fel egy női fényképre meredve:

— La Rochelle-ben nagyon szerelmes voltam egy lányba... Mon amour... Ma cherie... Marienek hívták, és nagyon szeretett engem...

Nem faggattuk, ki volt az a Marie, hogyan került Nancyból La Rochelle-be, nem kérdeztük, hogy milyenek a francia nők. Tapintatosabbak voltunk annál. Hazajött, rendesen dolgozik, a többi nem tartozik ránk. Marika azonban odament hozzá, és gyengéden megsimogatta a fejét. Hadd lássa Sipeki, hogy egy magyar lány is tud olyan gyengéden simogatni, mint egy francia kislány. Aznap este együtt mentek haza... Kéz a kézben...

Prémiumosztás előtt elmesélte nekünk, hogy amikor Orleans-ban dolgozott, mindig kapott prémiumot. Nálunk is kapott, nehogy azt higgye, hogy csak Orleans-ban adnak prémiumot. Ő kapta a legnagyobb összeget. Aztán elküldtük jutalom-üdülésre, mert egyszer elárulta, bár mi nem faggattuk — hazajött, rendesen dolgozik, a többi nem tartozik ránk —, hogy rendszerint az Alpokban töltötte a szabadságát. Mi a Mátrába küldtük.

Néhány nappal ezelőtt kiderült, hogy Sipeki sohasem disszidált.

Ezt azonban ravasz számításból eltitkolta az életrajzában.

Mikes György

Dolgozott egy fiatalember valamelyik vállalatnál. Szorgalommal végezte munkáját — általános elismeréssel nyilatkoztak róla munkatársai és közvetlen vagy nem közvetlen felettesei is.

Fiatal hősünk egyszer tovább maradt a hivatalban, mert szerette volna befejezni a munkát, amit megkezdett. Később, ahogy indult haza, a csoportvezetője szobája előtt ment el, s szemébe tűnt, hogy fény szűrődik ki az ajtó rése alatt.

„Mi lehet ez? Ki van a szobában?" — spekulált a fiatalember, s mert nemcsak becsületesen látta el mindig a munkáját, hanem saját lelkiismereti ügyének érezte a társadalmi tulajdon éber őrzését is, arra gondolt tehát, hogy bemegy, megnézi, ki van odabent.

Először kopogott. Választ azonban nem hallott, sőt semmi más zajt sem. Lenyomta a kilincset, de az ajtó — nyilván belülről — be volt zárva. Tulajdonképpen ekkor gondolt csak arra, hogy az irodában tolvajok lehetnek. Gyorsan telefonált a rendőrségnek, ő maga pedig odaállt az ajtó elé, nehogy meglóghassanak a csibészek. Hamarosan megérkezett a hatóság, kinyitották az ajtót, és — szegény fiatalemberke majdnem hanyattesett a csodálkozástól, később pedig a rémülettől — bent a csoportvezetőt találták és az aranyos, szőkehajú Krisztinkát, a gépírónőjét.

Hogy ők hogyan magyarázták meg a történteket, arról nem tud a mesemondó, de ez nem is lényeges a továbbiak szempontjából. A szorgalmas fiatalember azonban — bár ugyanúgy dolgozott, mint annak előtte — prémiumosztásokkor rendszeresen nem kapott egyetlen fitying jutalmat sem. S a csoportvezetője véleménye szerint egyremásra hibákat, baklövéseket követett el a munkájában.

Őszintén megvizsgálta önmagát: lustaságot, mulasztást, a legjobb tudomása szerint sem bírt felfedezni önmagában, illetve a munkájában. Ekkor elhatározta, hogy vándorútra indul, és megkeresi a mindenttudó öreganyót, aki meg tudná mondani neki, hogy hol találhat — lehetőleg a közelben — a mostanihoz hasonló állást.

És amerre ment, mindenkinek elpanaszolta szomorú sorsát.

Virányi Pál

Nem magyar specialitás...

(Angliában fokozódik a krumplihiány)

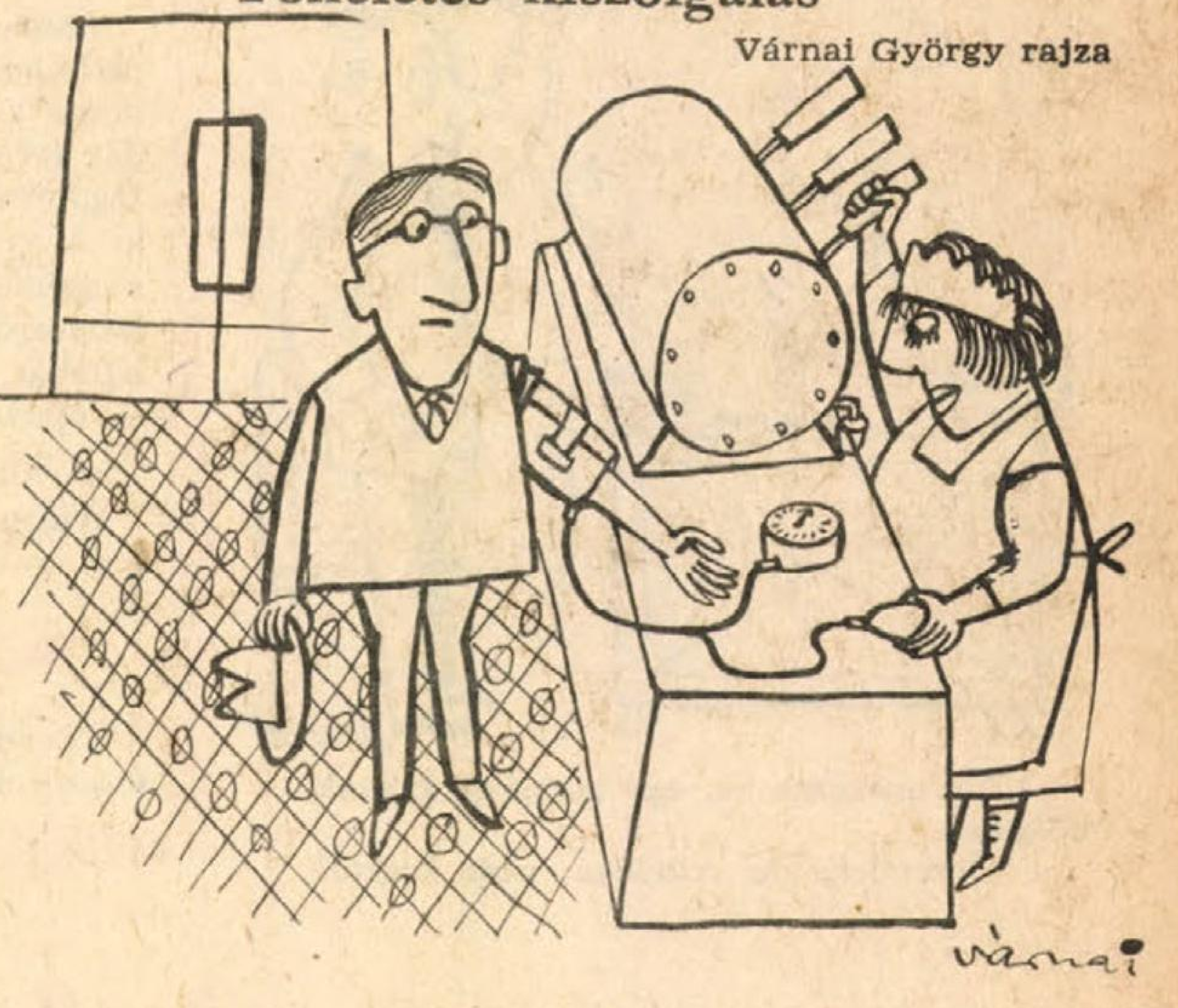

– Óriási! Lady Reckless minden vagyonát feltette!...

(Franklin rajza a londoni „Daily Mirror"-ból)

Tökéletes kiszolgálás

Várnai György rajza

Autóstop Keleten

Toncz Tibor rajza

Őszinteség

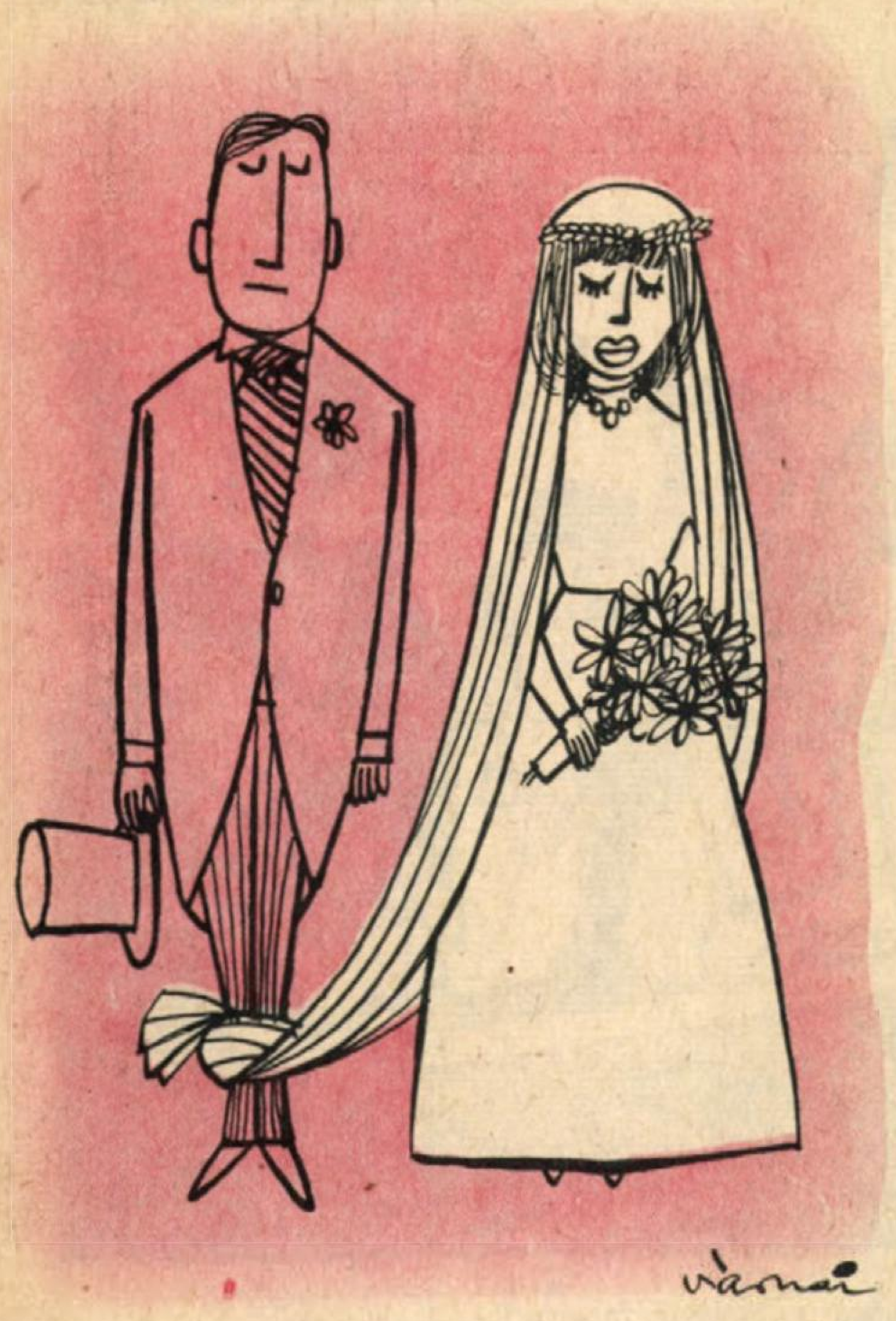
Egy ifjú költő korholta társát:
— Megmondom, másként nem lennék barátod,
Ha így haladsz, végleg lecsúszol:
A tehetséged aprópénzre váltod!

Kis szünet után felelt a másik,
Miközben töltőtollát nézte:
— Ne, gondold — mondta — ez nem így van,
Csak apró tehetségem váltom pénzre!

A. L.

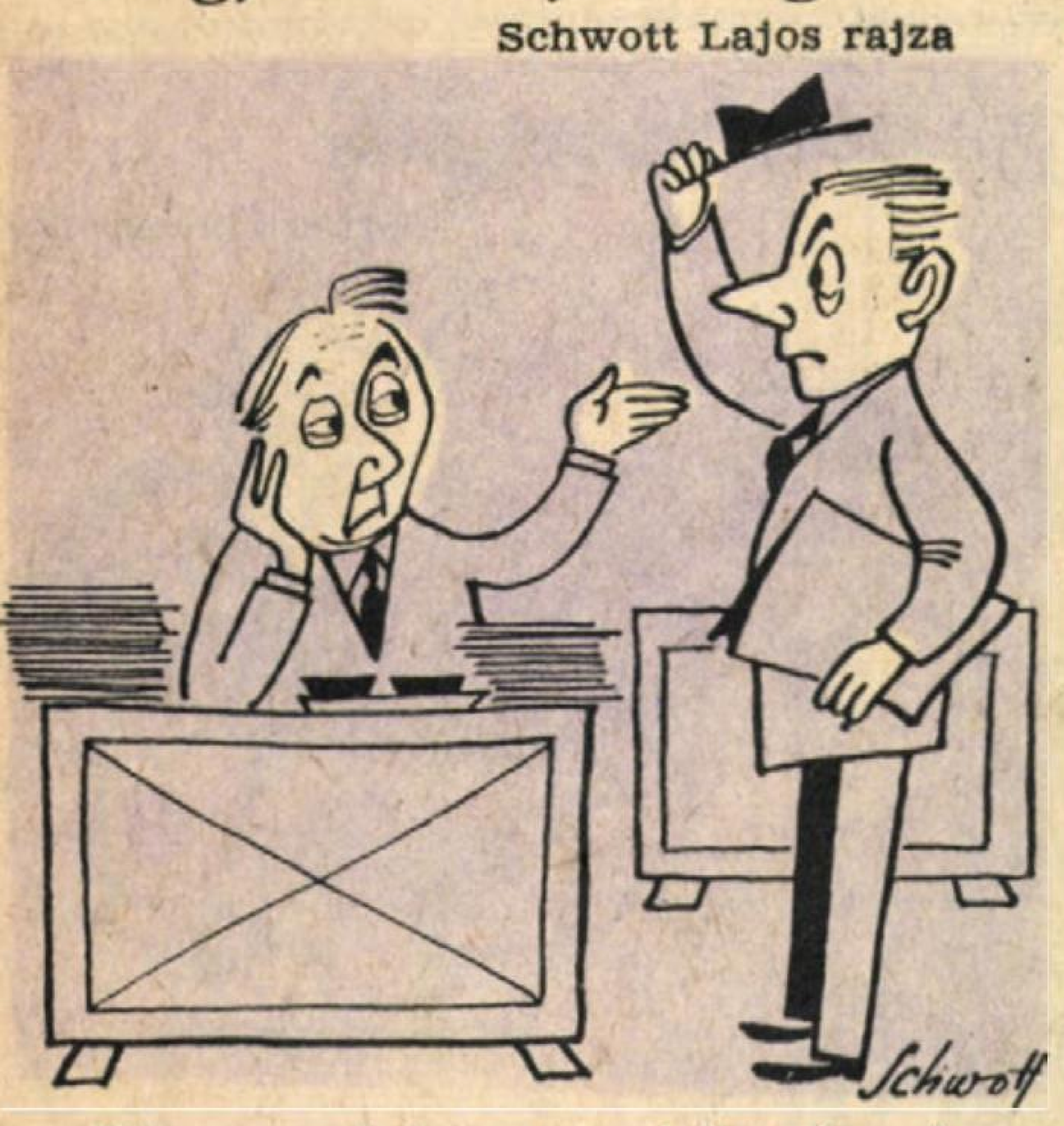
Esküvői fénykép

Várnai György rajza

Megjött az új kolléga

Schwott Lajos rajza

– Ide osztottak be, egy szobában fogunk dolgozni.
– Örvendek, de remélem, nem horkol!

Egy régi noteszből

Felismerés

A régi Otthon-körnek, az újságírók klubjának egyik furcsa látogatója volt K. plébános. Őt nem érdekelte se a társalgó, se a zeneterem, de még a sok folyóirattal és könyvvel ellátott olvasó sem. Mindig a kártyaszobába sietett, és estétől hajnalig verte a blattot. A magas termetű pap ilyenkor is mindig reverendát viselt.

Nagy ferblicsatába keveredett egyszer. Százasok hevertek az asztalon. Partnere, Guthi Soma, nagy lappal a kezében, nem kímélte az ellenfelet, hanem hatalmas összeget hívott. A plébánosnak már három ásza volt (a negyedik lapot a szabályok szerint még nem látta), és ő is vakmerően játszott. Végül már egész vagyon volt a tét, amikor Guthi kajánul leterítette a lapját: négy királya volt.

Ennél már csak a négy ász a jobb. K. hozzá látott az utolsó lap „kigube1álásához" az úgynevezett gusztához. Kibicek tömege asszisztált a művelethez. Az esély nagyon kevés volt, a csomagban maradt számtalan lapban már csak egyetlen ász rejtőzik.

Lassan, szertartásosan végezte a plébános a műveletet. Fel is állt egy kicsit az ünnepélyes pillanatban, sudár termetén megfeszült a reverenda. Izgatottan figyelte, honnan kandikál ki a végzetes lap, és egyszerre csak megpillantotta a makk ász furcsa kalpagját. Az asztalra rakta a győztes lapokat, két kezét az ég felé emelte, és ájtatos hangon mondta:

– Van Isten!

Harminc év óta volt felszentelt pap – ebben a pillanatban jött rá...

Szórakozottsági rekord

Téved, aki azt hiszi, hogy a professzorok a legszórakozottabb emberek. Élt Pesten egy színpadi szerző, azt tartották a Horthy-korszak legszórakozottabb különcének. Legendás történeteiből kettőt feljegyeztünk.

Este nyolc órakor elgondolkozva ment végig a Kossuth Lajos utcán. Abban az időben sétafikáló hölgyikék cirkáltak a járdán, és megszólították a magános férfiakat. Egy ilyen utcai tündér az íróhoz lépett:

– Hova, hova szép ember?

Az író felrezzent, megemelte a kalapját, és udvariasan válaszolta:

– Ide megyek Boros mérnökékhez vacsorára...

Szerette az állatokat, állandóan cukrot tartott a zsebében, és ha kutyával találkozott, megkínálta. Egyszer egy kóbor kuvasz szegődött hozzá, és bánatosan tekintett rá. Az író benyúlt a zsebébe, cukor sehol. Zavartan nézte a kutyát, majd elővett egy pengőt, és felé nyújtotta:

– Nincs nálam semmi ennivaló... Vegyél magadnak érte, amit akarsz.

Önérzetes szerző

Csathó Kálmán nagyszerű portrét festett a kortársairól írott könyvében ifj. Hegedüs Sándorról, a Nemzeti Színház amatőr házi-szerzőjéről, akinek befolyásos fivére, Hegedüs Loránd pénzügyminiszter révén mindig kitárták az állami színpadokat.

Akadt olyan darabja, amely csak a főpróbán ment, premierre már nem jutott el, mert a kritikusok felháborodása elsöpörte.

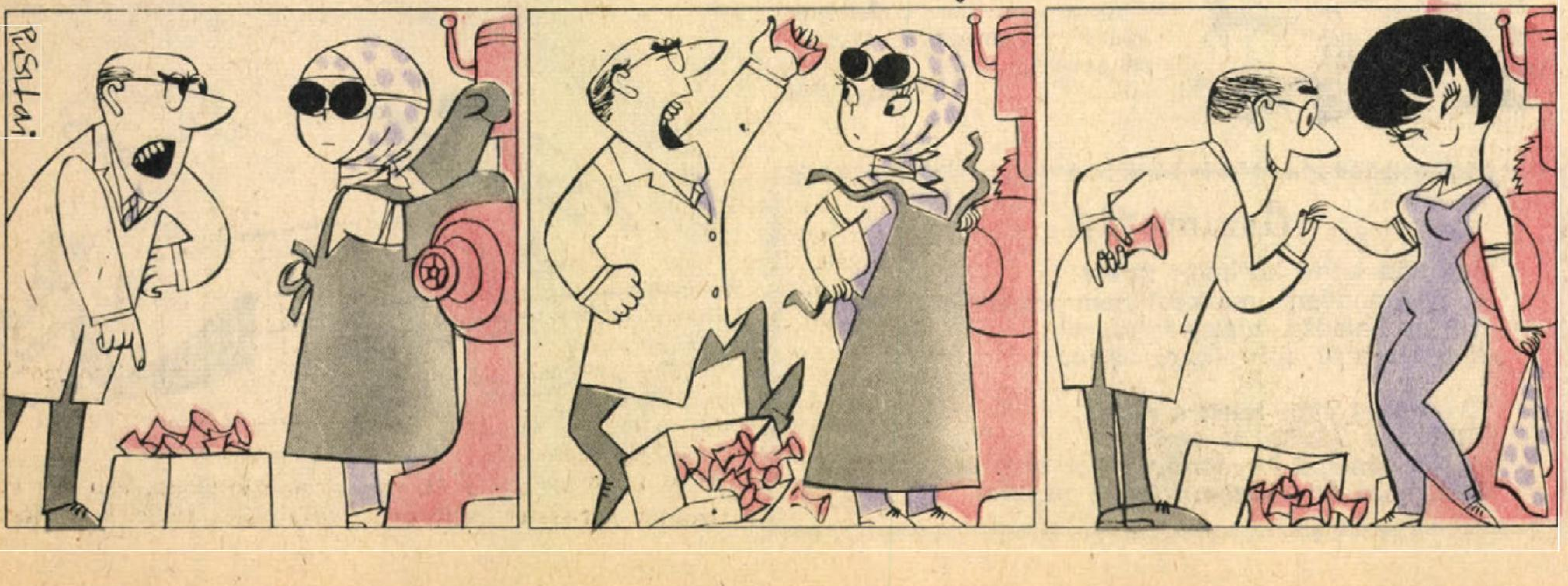
Játszották egy drámáját rendkívül mérsékelt sikerrel. Egy színházi újságíró kíváncsi volt a darabra, és a második előadáson beült egy páholyba. A szünetben megjelent nála a szerző és viharosan üdvözölte:

– Szervusz, szervusz! Először látod?

S. A.

Jucika és a selejt

Pusztai Pál rajza

Háziasszonyok Dél-Amerikában

Szegő Gizi rajza

– És mondd, szívem, a te férjed hogy csinálja a puccsot? . . .

Divat

Balázs-Piri Balázs rajza

SZEREPLŐ Terus néni

Vagy hat évvel ezelőtt írták az egyik szabolcsi termelőszövetkezetnek, hogy küldjenek egy megyei értekezletre valakit — lehetőleg nőt. Terus nénit jelölték . . . Terus néni a faluban soha nem szokott felszólalni, de azon az értekezleten olyan beszédet vágott ki, hogy az újság is írt róla. Azóta őt mindig, minden küldöttségbe beválasztják, s mindig felszólal, bírálja a szövetkezeti vezetőséget, elmondja, hogy mennyivel jobban mennének a dolgok, ha jól szerveznék meg a munkát. Jól összeszedi a beszélni valót. A munkafegyelem kérdését sohasem felejti el szóvátenni . . . De ha megnézi valaki a munkaegységtáblázatot, nála találja a legkevesebb teljesítményt.

A szövetkezet pedig, amelyikről szó van, nem áll az utolsó helyen. Már kialakult a gazdálkodási rendje, s minden évre biztosítani tudja a negyven forintot.

Nemrégiben értekezlet volt a járásnál. Az elnök is elutazott, de szerényen az utolsó sorban foglalt helyet. Meglepődve hallja, hogy az elnök egyszercsak azt mondja:

— Szünet előtti utolsó felszólaló: Szereplő Teri néni.

— Hát ez hogy került ide? — gondolja, de mindjárt rendezi is magában: nem szokott beszámolni, hogy hova hivatalos . . .

Teri néni felszólalása úgy kezdődött, mint a többi: tíz ruhája van a szekrényben, ő rendszabályozza meg az asszonyokat, az elnök alig törődik valamivel.

— Jellemző — mondta —, hogy ezen a jelentős tanácskozáson sincs itt, holott elsősorban neki lenne kötelessége itt lenni, mert mi vagyok én, csak egyszerű tag . . .

Az elnök a szünet után is szerény és szótlan maradt.

Úgy adódott, hogy hazafelé az elnök ugyanabba a kupéba került, ahol Szereplő Terus néni ült réveteg mosolygással, kissé magába mélyedve. Pont szemben volt üres hely. Amikor Terus néni felkapta a fejét, még a száját is tátva felejtette. Fülig, vagy tán még tovább is elpirult, az elnök azonban jókedvűen üdvözölte.

— Mi járatban Terus néni?

— Hát maga? — kérdezte. — Csak nem valami értekezleten?

— De bizony!

Terus néni kínosan feszengett, de egyetlen szót nem tudott kinyögni, pedig láthatólag nagyon igyekezett.

— Jól beszélt, Terus néni! — szólalt meg hosszú szünet után az elnök.

— Hát ott volt?! — kérdezte most már rémülten és még vörösebb arccal.

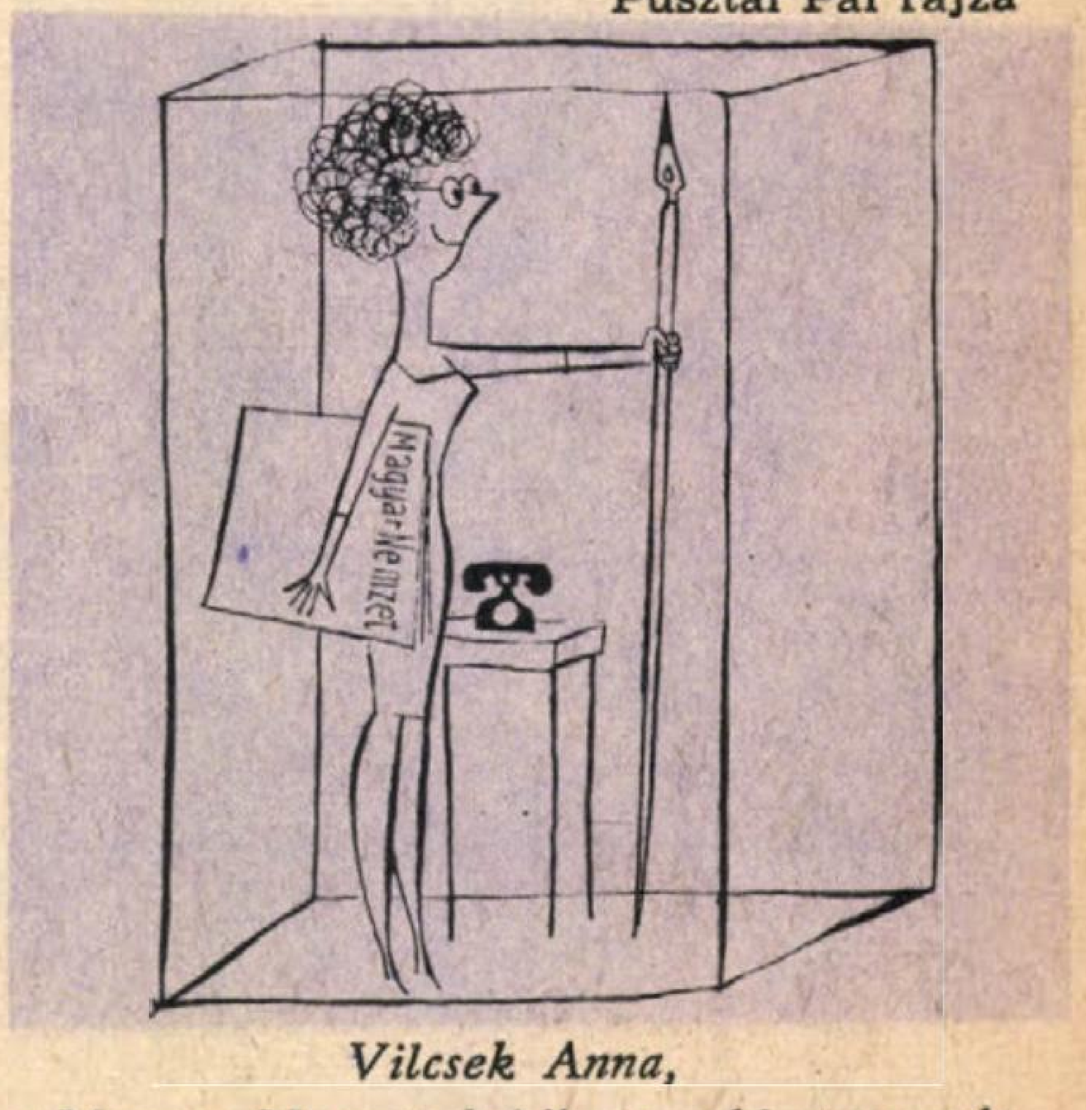
— Ott én. És megszívleltem mindent, amit mondott. Aztán arra kérném, szólaljon fel az esti közgyűlésen is, nyilvánítson kritikát, hadd tudja meg a tagság, milyen talpraesett, bátor asszony maga...

Szemes Piroska

Panoptikum

(Nevezetes emberek)

Pusztai Pál rajza

Vilcsek Anna,
a Magyar Nemzet kritikusa, aki meg volt elégedve a tévé május elsejei kabaréjával.

A CSODÁLATOS KALUGYAI

Kalugyai Mihály nem holmi műkedvelő címzetes duhaj volt, hanem valóságos és tényleges alkoholista. Nem mentségéül mondom, de Kalugyai Mihálynak három oka volt az ivásra: 1. El volt keseredve a bonyolult nemzetközi helyzet miatt, 2. nagyon szerette a rumot, 3. mindig fizetett neki valaki.

Hogyne fizetett volna, hiszen, ha Kalugyai ivott, az látványosságszámba ment. A fogával kihúzott palackdugót öt méterre is elköpte, és egy liter bort úgy szippantott ki egyetlen húzással, hogy meg se rezzent, csak a szeme guvadt ki egy kissé.

Egyszóval: Kalugyai általános bámulat és elismerés tárgya volt.

— Micsoda szép nagy barom ember! — sóhajtott Rózsika, aki felszolgálólány volt az üzemi ebédlőben, és rendesen dupla adag marhapörköltet adott Mihálynak, hogy legyen szegénynek mire inni.

Hát annyi bizonyos: az Egyesült Hamutartó Műveknél senki se tudott úgy inni, mint ő.

— Igazi kincs van a torkában — szokta mondogatni Jani bácsi, a próba-hamuzóból. Persze, a nagy énekeseket ünneplik, de egy ilyen csodálatos torkú embernek, aki hat litert megiszik lábon, és megrágja a borospoharat, nem jár egy köszönöm se.

— Így igaz! — csatlakozott Mancika, a főmeós, aki titokban szerelmes volt a Nagy Kalugyaiba, és hátul, az udvarban ásta el az elfuserált hamutartóit —, mert kérdem én: látta egyszer is valaki Kalugyai Mihályt lefordulni a székről?

Mikor Kalugyai Mihály a nagy nyilvánosság előtt először fordult le a székről, szem nem maradt szárazon.

— Ez igen! Így mulat egy igazi magyar ember! Úgy dőlt el, mint egy tölgy, mint egy szobor a talapzatáról.

Az általános sikerre való tekintettel Kalugyai később naponta fordult le a székről... Hanem, tudja isten, mintha páratlan zsenije hanyatlásnak indult volna. Már a borospoharat se ette olyan jóízűen, mint azelőtt.

Aztán egyszer, miután elfogyasztott két deci rumot pohárral együtt, hirtelen kihúzta magát, és közölte, hogy lemegy kaput nyitni kilenc fehér elefántnak.

— Lám — rebegte Mancika —, más ilyenkor csak piciny fehér egereket lát, de a hatalmas Kalugyai nem adja alább az elefántnál! (Ám valahol a lelke mélyén már Mancika is érezte, hogy itt valami nincs rendben, hogy valami lóg a levegőben.)

...És eljött a szomorú nap, amikor a Nagy Kalugyai már csak körbe tudott menni. Rajongói valamennyien ellátogattak a kórházba, ahol a páratlan embert ápolták. Vittek neki rengeteg virágot és kompótot, amit a Nagy Kalugyai gondosan összeöntögetett egy lavorba, és az egészet eltette az elefántoknak uzsonnára.

Mindenki sajnálta szegény Kalugyait, mindenkinek volt egy szánó szava, hogy: Lám, lám, így jár az, aki nem hallgat az okos szóra. Pedig mennyire mondtuk neki, hogy ne igyon...

Fülöp György

Mozireklám

Szür-Szabó József rajza

– Azt mondják, bent unalmasabb!...

KÖSZÖNÖM!

Ej, beh szeretem, ha megmagyarázzák nekem a művészetet! Az ember nem érthet mindenhez, piktúrához, zenéhez, irodalomhoz, tánchoz egyformán; jól jön egy kis magyarázat, hogy miként is kell értelmezni a festő művét, mit is akar kifejezni a zeneszerző, mit jelképez a balett-táncosnak ez vagy az a mozdulata. Mindjárt jobban tetszik, mélyebben foglalkoztat az egész műalkotás, ha van, aki tudatosítja bennünk annak mondanivalóját, s eloszlatja a félreértést, vagy ha még annyira sem értjük a művet, hogy félreérthetnők, segíti a megértést. Rendkívüli módon szeretem a magyarázatot, akkor is, ha nem értettem miről van szó, de akkor is, ha értettem. Mert a magyarázat sohasem felesleges, legfeljebb azt a célt szolgálja, hogy a műélvező ellenőrzi önmagát: jól értette-e azt, amit utóbb megmagyaráztak nekije. Én a balettet például nemigen szoktam megérteni, csak olykor, de akkor se mindig. Csak gyönyörködni szoktam a szép táncokban meg a zenében, amire táncolnak, de úgy igazában, alapvetően nem mindig értem, hogy mit is táncolnak el nekem a táncosok. Festményben, költeményben járatosabb vagyok, de a tánc megfejtése csak ritkán sikerül. Így aztán nagyon örültem, hogy a színházi hetilapban megjelent egy képes magyarázat, néhány balett-mozdulat s hozzáfűzve, hogy mit jelent a kérdéses mozdulat. Íme, például itt van ez az érdekes jelenet:

Mit jelent ez? Ezt jelenti: *„Fiatalok vagyunk. Előttünk az élet. Mind a ketten tudjuk, mit akarunk. Nyugalom, harmónia, biztonság vesz körül minket, megleltük helyünk ebben a világban.”*

Hát ezt jelenti. Én bizony nem hittem volna, hogy ezt jelenti, bevallom őszintén. Hogy a képen látható ifjú pár ekképpen lelte volna meg helyét ebben a világban, én erre gondolni sem mertem volna. Na persze, mert nem vagyok avatott értője a mozdulatoknak. Én, az én kis csacsi fejemmel ezt a mozdulatot így magyaráztam: „Szeretem a menyasszonyomat, de sajnos, különös ötletei vannak. Mindig a leglehetetlenebb helyeken kezd tornászni. De ha eltöri a nyakcsigolyámat, nem állok vele többé szóba.”

Szóval így értettem. Ritkán tévedek ilyen nagyot.

(t.)

MOLEKULÁK

Délelőtti történet

Küküllőiné kilépett a kapun, és nekivágott a délelőtti verőfényben fürdő utcáknak. Módszeresen, sorban intézte el ügyes-bajos dolgait. Először beadta két pár harisnyáját a szemfelszedőhöz, majd sorbaállt szombat estére mozijegyért. Azután beült a fodrászhoz, végül a közértben és a húsboltban bevásárolt a vacsorához.

Visszatért a kapu elé, és ekkor megrohanta egy kínos érzés: valamit elfelejtett!! Gyötrődve ráncolta homlokát: csak nem valami fontosat felejtett el?

Végre eszébe jutott, hogy hálistennek csak azt felejtette el, amiért osztályvezetője hivatalosan a városba küldte . .

Társadalomfizika

Vas kartárs, mint a fémek általában, jó vezető. De kapcsolata a beosztottjaival mégsem megfelelő, mert elszigeteli tőlük porcelánmerev-orcájú titkárnője . . .

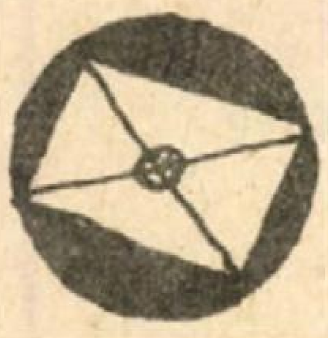

Őszinteség

A postás a folyóirat legújabb száma helyett kis, nyomtatott cédulával csöngetett be hozzám, amelyen ez állt:

„Nagyrabecsült Előfizetőnk! Irodalmi folyóiratunk mára esedékes számát nem jelentettük meg, mivel íróink egyetlen olyan új novellát, verset sem alkottak, amely méltó lenne arra, hogy igénybevegye az olvasó drága idejét."

Milyen marhaságokat tud az ember álmodni!

Egy jegyespár töprengése

Ahhoz, hogy a tanács azonnal kiutaljon számunkra egy lakást, arra volna szükség, hogy minimum öt gyerekünk legyen. Ahhoz viszont, hogy öt gyerekünk legyen, minimum egy lakásra volna szükségünk . . .

Ez is van . . .

Egy cinikus fiatalember keresztkérdéseim súlya alatt megtört, és bevallotta, hogy ő nem is cinikus; sőt nagyon szépnek találja az életet, csak ezt szégyelli a haverjai előtt.

(dunai)

GÖRDÜLŐ HAGYOMÁNY

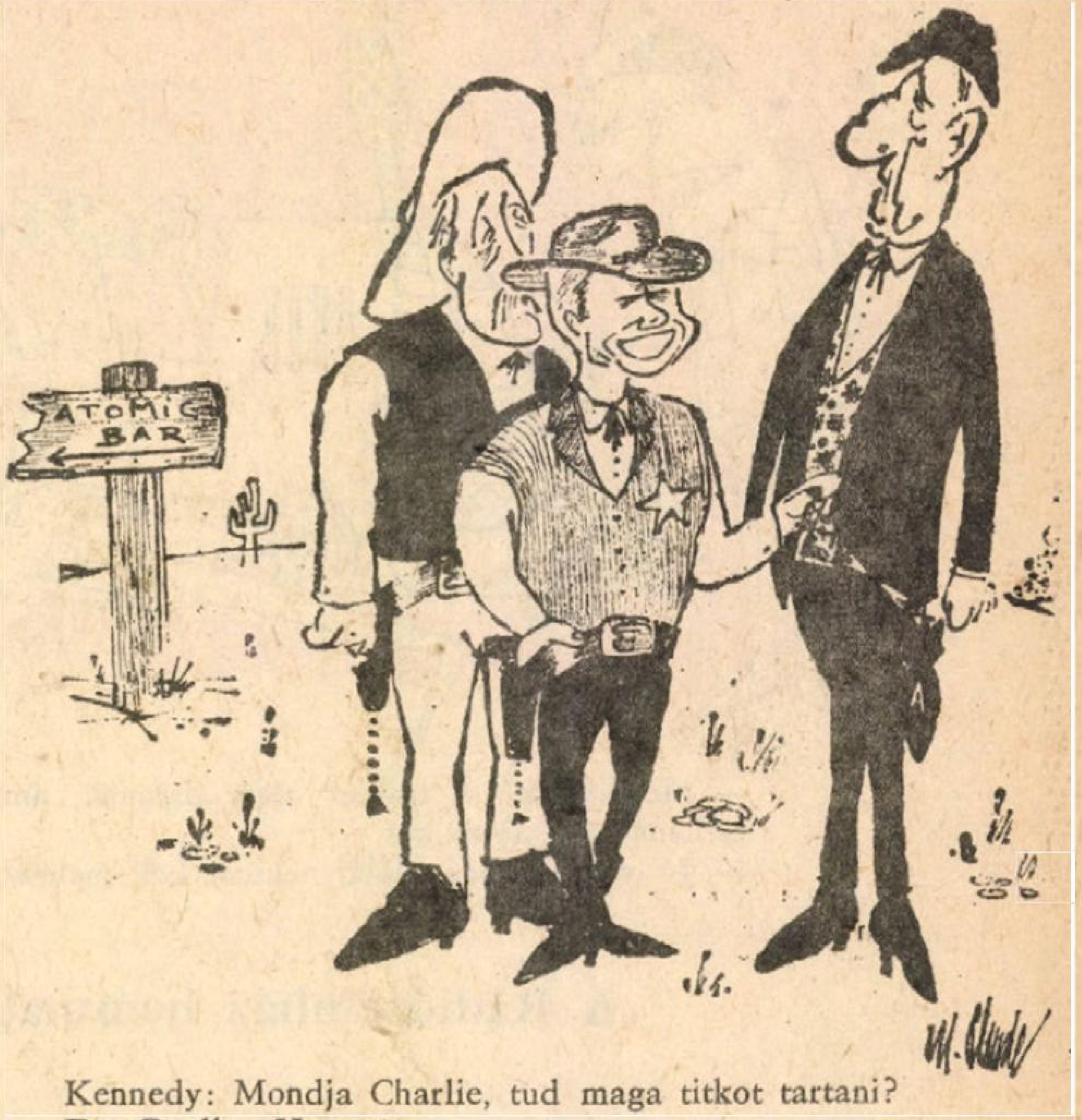
Az „Egy pikoló világos" óta hagyománnyá vált, hogy szinte minden magyar film kezdő képsorait egy, a főváros utcáin döcögő járműből fényképezik. Ezek a film-indító járművek egészen addig poroszkálnak valamelyik főútvonalunkon, míg szerencsésen túlesünk a feliratokon, hogy aztán kezdetét vehesse a cselekmény. E fontos szerepben láttunk már több autóbuszt, tehergépkocsit, lopott személyautót, sőt (igaz: csak egy kisfilmben) villamost is.

A nemes hagyomány persze, lépést tart a fejlődéssel, így a „Házasságból elégséges" c. film elején már repülőgépről láthattuk a pesti panorámát. Azóta azonban, úgy látszik, megtorpant az alkotók fantáziája, mivel a legújabb produkcióban ismét visszatértek a jól bevált autóbuszos indításhoz.

Miután ily módon már annyiszor sikerült bebizonyítanunk, hogy közlekedő nemzet vagyunk, örömmel üdvözölnénk legközelebbi filmünkben egy olyan indítást, amelynek nincs szüksége géperejű kocsikázásra ahhoz, hogy az expozíció simán gördüljön tova, a voltaképpeni cselekmény irányában . . .

K — sy

De Gaulle követeli az atomtitkot az USA-tól

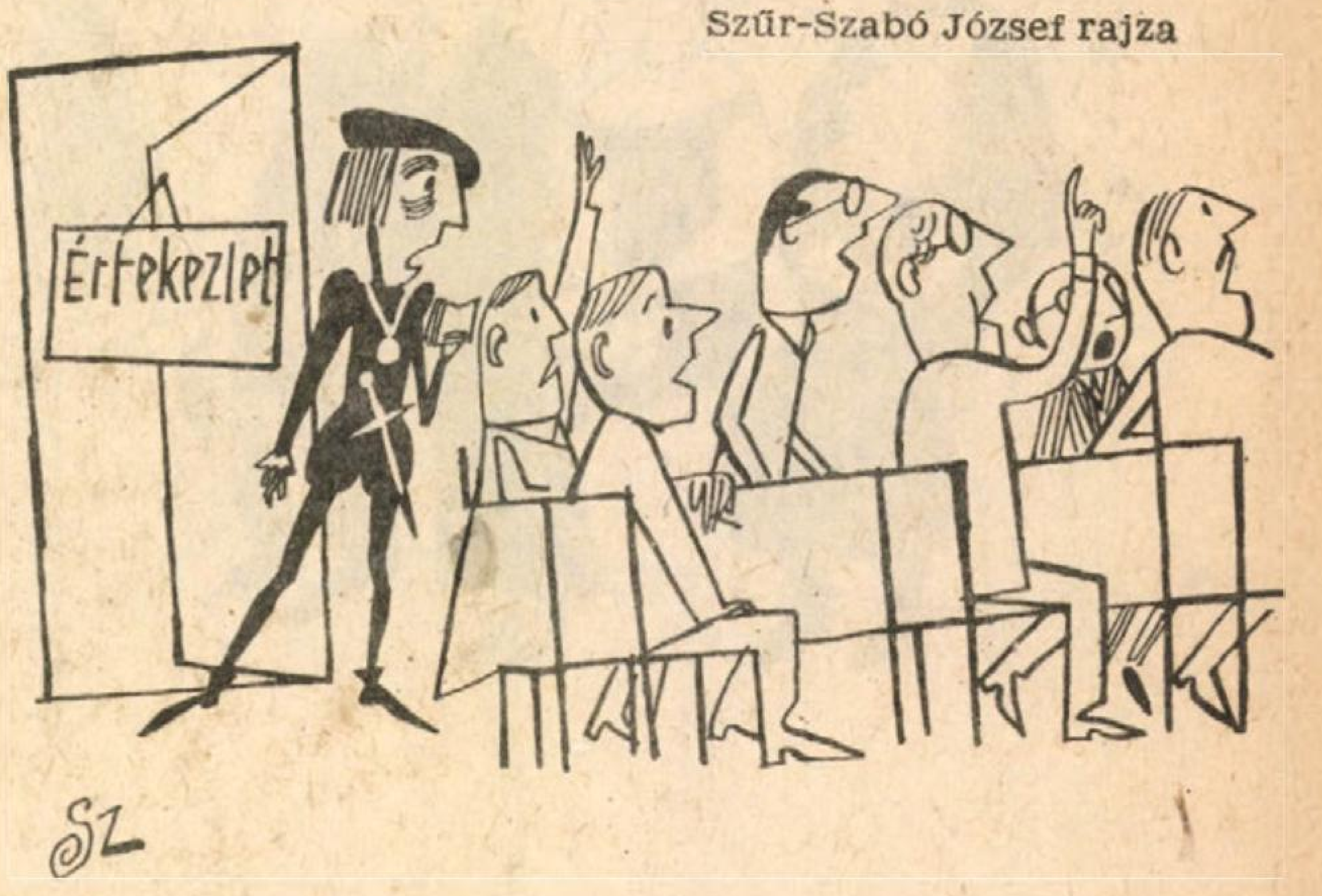

Kennedy: Mondja Charlie, tud maga titkot tartani?
De Gaulle: Hogyne.
Kennedy: Én is.

(Canard Enchainé, Párizs)

Hamletnak igaza van

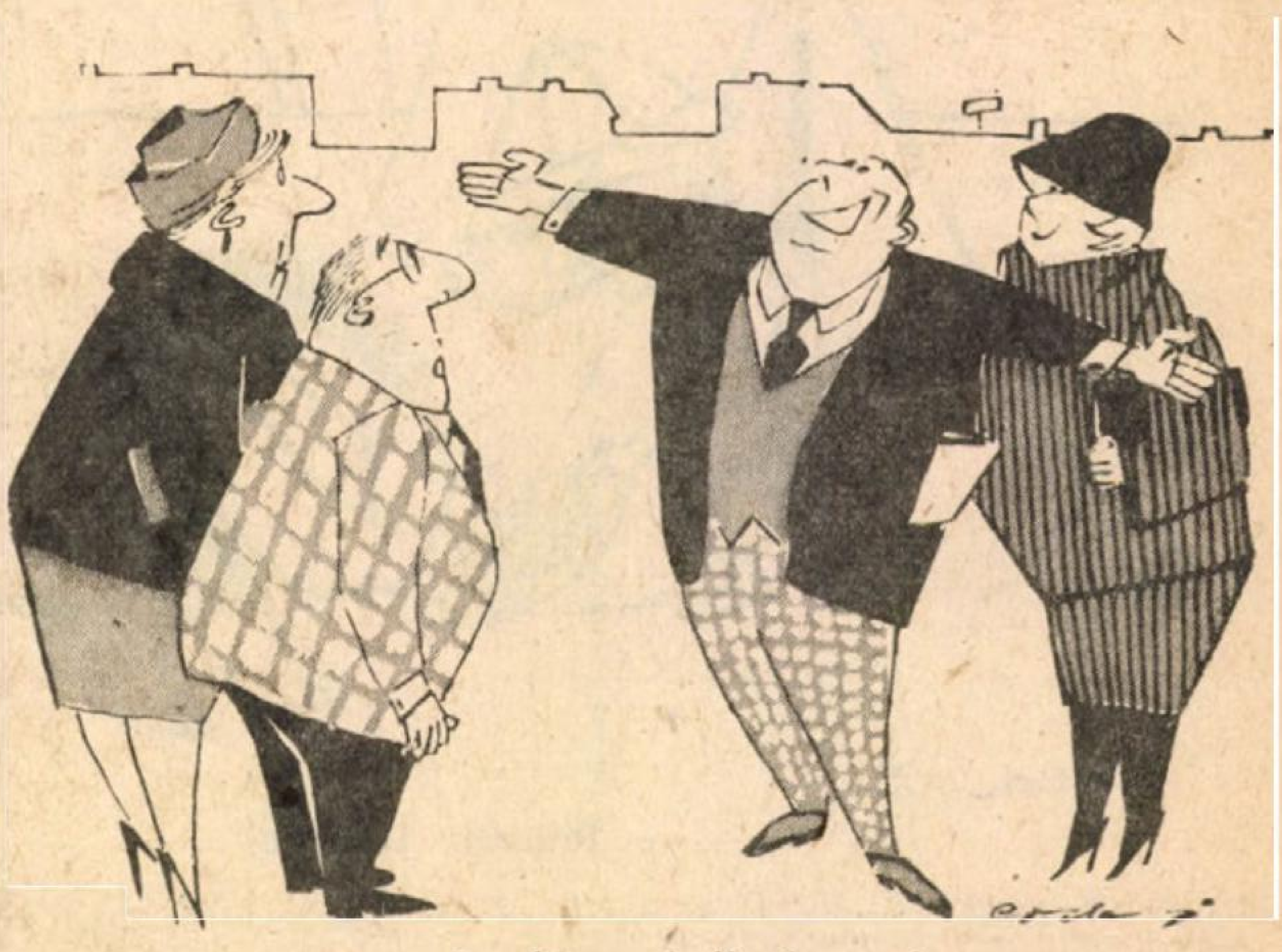
Szűr-Szabó József rajza

Hamlet: Szó, szó, szó . . .

Beszámoló az új lakásról

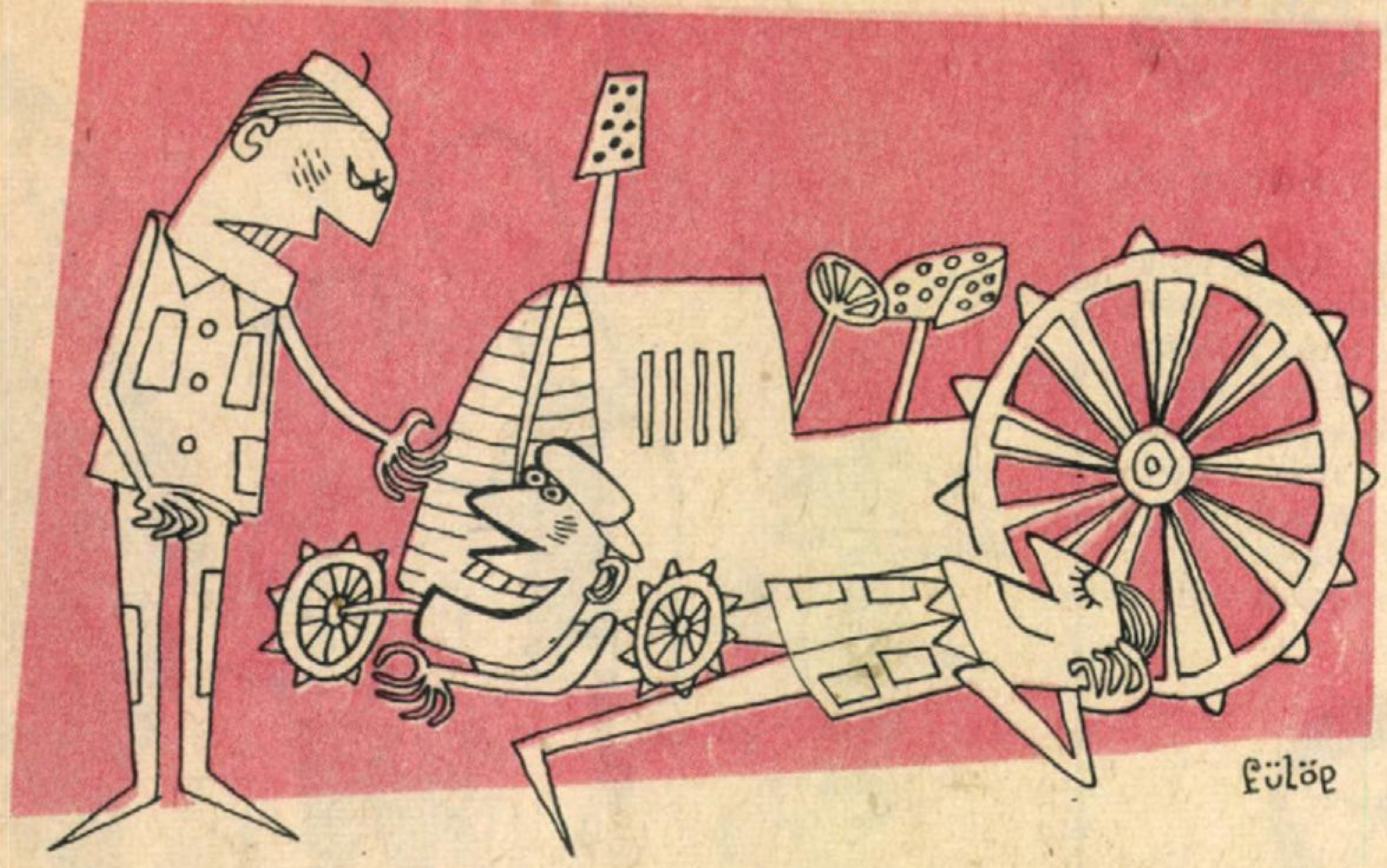
Erdei Sándor rajza

— . . . és ekkora hallunk van! . . .

Javíthatatlan gépjavító

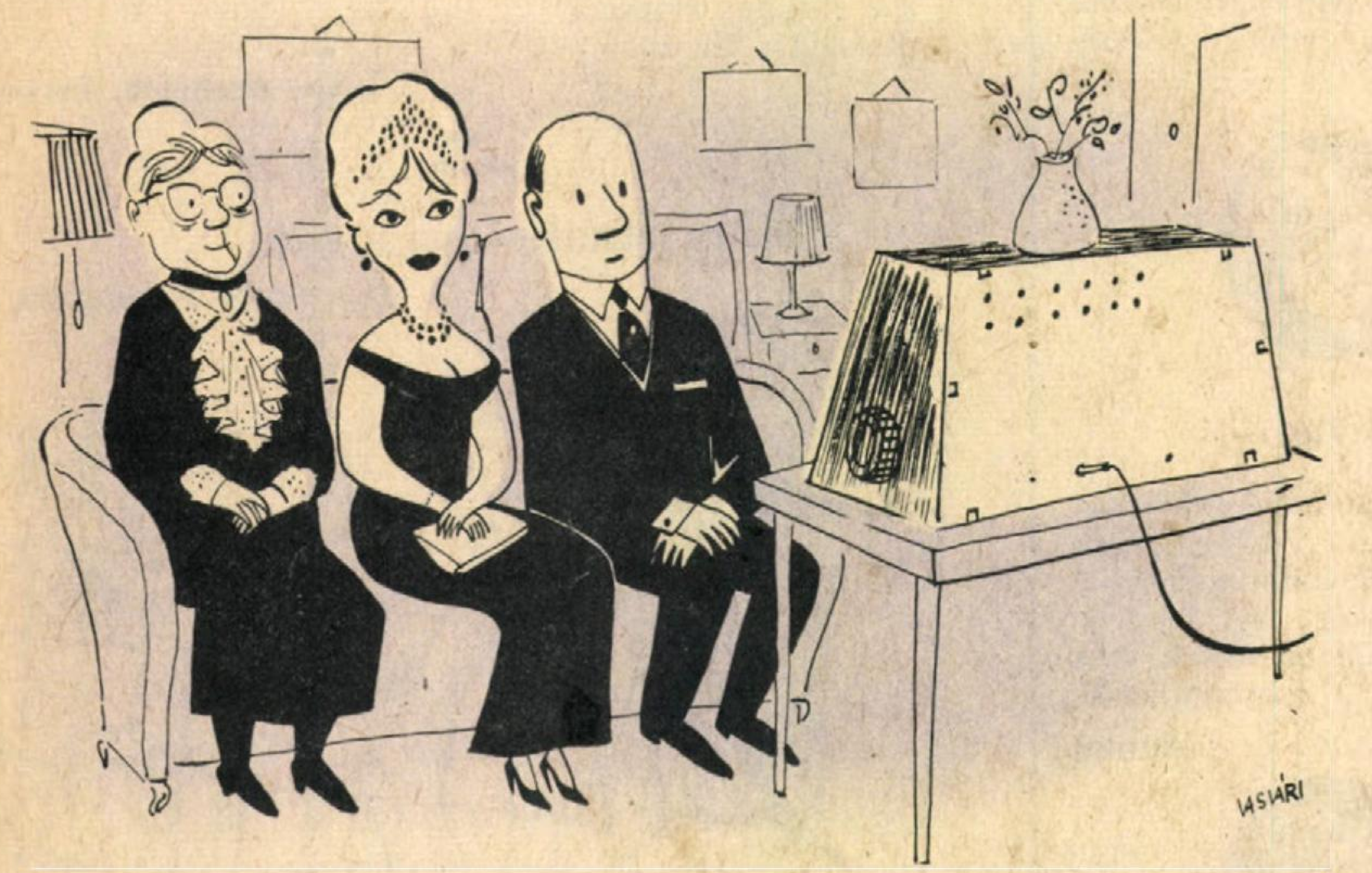
Fülöp György rajza

– Megőrültek? A traktor alatt alszanak, amikor minden pillanatban elindulhat.
– Jó vicc! Ahhoz előbb nekünk kell megjavítani.

A Rádiószínház bemutatja

Vasvári Anna rajza

Egy állatbarát Afrikában

Várnai György rajza

– Pitizzél, Leókám!..

VÁLLALATI

Budapest, márc. 7.

Ma reggel, amikor beléptünk a vállalat kapuján, nagy tömeg gyűrűzött az udvaron. Én is közébük furakodtam, és akkor pillantottam meg a csodálat tárgyát. Karcsú, ezüsttestű helikopter állt az udvar közepén.

Nem maradt sok idő az álmélkodásra, mert rövidesen megjelent vállalatunk szeretett igazgatója, fekete ruhában, jobbjában papírlapokkal, kis dobogóra lépett, és a mikrofon máris röpítette az udvar minden sarkába a nagy szenzációt.

— Elvtársaim, munkatársaim! Az ember ismét győzedelmeskedett a természet fölött! Vállalatunk, amelynek annyi munkatársa jár vidékre ellenőrzésre, beszerzett egy helikoptert, és ez páratlanul megkönnyíti majd munkánkat!

Mivel én is egyike voltam a vidéket járó munkatársaknak, kétszeres figyelemmel csüngtem igazgatónk szavain.

— Csak egy példa — mondta szeretett főnökünk, és papírlapjaiba pillantott. — Mecsektótdebrősre vállalati kocsinkkal eddig három óra alatt jutottunk el. A helikopterrel — mutatott széles mozdulattal a nap tüzében fénylő gépre — negyven perc alatt odaérhetünk!

Dörgő tapsvihar, hurrázások. Az igazgató azt is megemlítette, hogy a helikopter beszerzése nem emésztett fel nagyobb összeget, mert a vállalati kocsikat beadta helyettük, és a felszabaduló sofőrstátuszokból pilótastátuszt kreáltak. A gépkocsi-előadóból meg egyszerűen helikopter-előadó lett.

Nagyon izgatott vagyok. Lehet, hogy egy hét múlva, vagy talán már holnap, én is helikopterrel szállok ki

vidékre? Egye fene a napidíjat, ha ugyanaznap visszaérek a fővárosba, de hát lehet pénzzel megfizetni azt az érzést, amikor egy vidéki településünkön landolok majd a karcsú géppel, körémgyűlnek az emberek tágrameredt szemmel, én hanyagul odadőlök a karcsú ezüsttesthez, és finom orrhangon csak annyit mondok: — Igen, elvtársak, ez a mi jó kis öreg helikopterünk!...

Az izgalom miatt altatóval aludtam el.

Szörcsöghörömpő, márc. 14.

Kissé bonyolult úton jutottam el ide, mert amióta van helikopterünk, nincs vállalati kocsink. Személyvonattal jöttem Tárnokfalváig, ott sze-

HELIKOPTER

keret béreltem, majd hat kilométert gyalog tettem meg. A helikopter sajnos bejáratás alatt van, és a pilótán kívül csak az igazgató elvtárs mer felszállni vele. Csak most látom, hogy milyen bátor ember a főnökünk. Kíváncsi vagyok, vajon szédülök-e majd a magasban?

Galgaszentábris, márc. 22.

Nem, még mindig nem ültem a helikopteren. Már bejáratták, és a helikopter-előadó meg is ígérte, hogy ma a repülővel jöhetek ide, de közben kiderült, hogy Hátsó-Dániából küldöttség érkezett a vállalathoz, természetesen le kellett mondanom a helikopterről és átengedni a kül-

döttségnek, hadd lássák, milyen fejlett nálunk a közlekedés, és milyen festői madártávlatból a Duna-kanyar.

Villany csak tíz óráig van a faluban, ezeket a sorokat egy mécses lángjainál írom. Istenem, az ember kitör szűk föld-börtönéből, és szárnyalva veszi birtokába a természetet... de itt abba kell hagynom az írást, mert a mécses olaja elfogyott.

Zagyvabélaréti váróterem, ápr. 29.

Hajnali négy óra van, ébred a puszta. Millió élőlény köszönti itt, e festői váróterem környékén, a tavaszt, a mindennapi új életet. A Tolcsvahátszeg felé közlekedő helyi vonat késik másfél órát, úgyhogy bőven van időm írni. Ma, illetve tegnap úgy állt a helyzet, hogy végre én, elsőnek a vidékre járó ellenőrző munkatársak közül, megkapom a helikoptert. Eddig ugyanis javították a gépet. Egy műszaki mesélte, hogy a léglapát megvetemedett, nagyon nehéz volt a megfelelő alkatrészt beszerezni, de tegnap reggel már kifogástalan állapotban csillogott a gép vállalatunk udvarán.

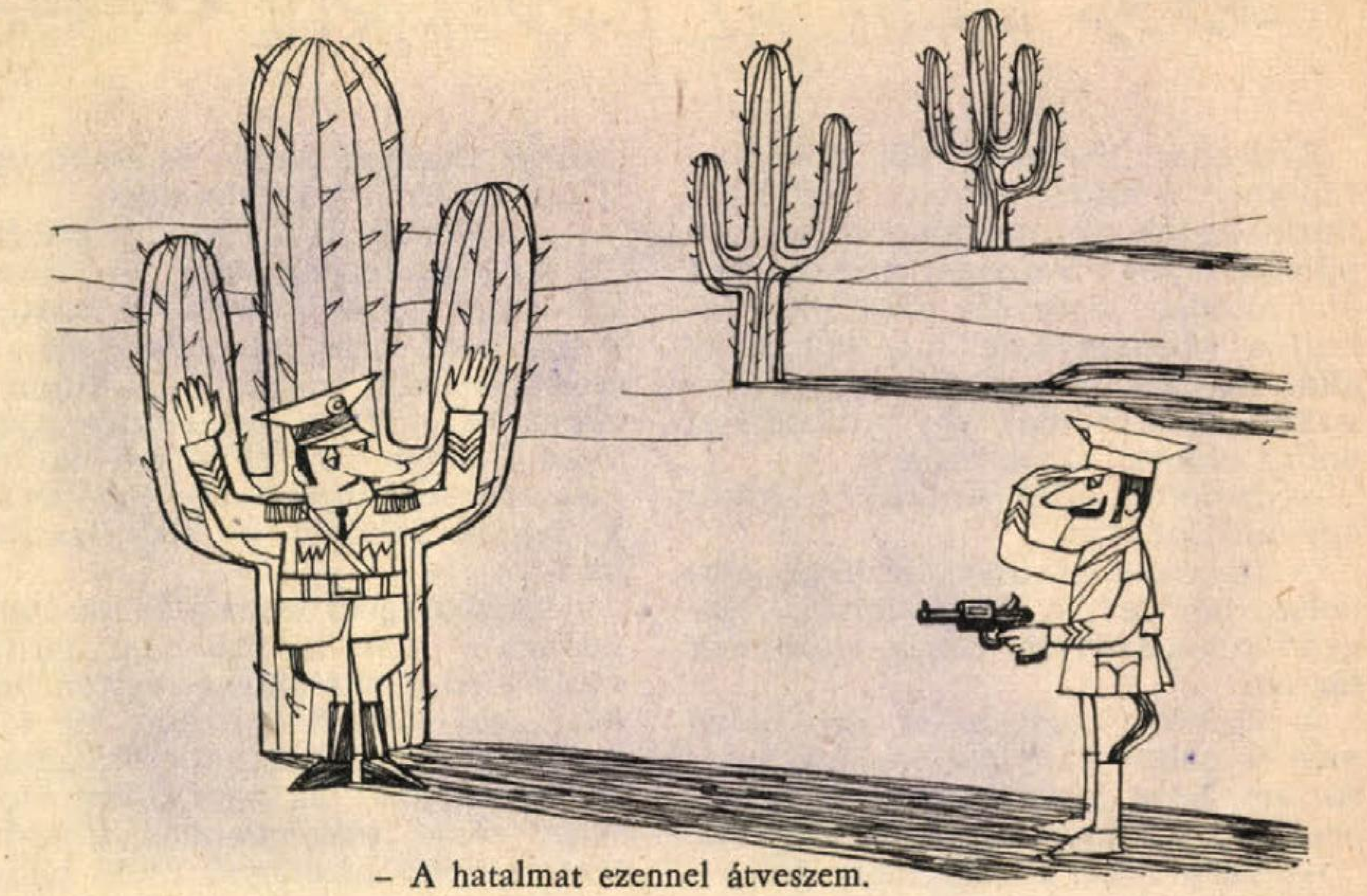
Csakhogy akkor újra közbejött valami. Kásási főosztályvezetőnk költözködött. Hosszú, majd két hétig tartó kérvényezgetések után, kapott egy rózsadombi, négyerkélyes lakást, és be kellett látnom, a bútorok nem repülhettek maguktól a Pozsonyi útról a Rózsadombra. A bútorok csak helikopterrel repülhettek.

De nem folytathatom az írást, befutott a helyi vonat, és én azzal a büszke és merész gondolattal szállok fel a szerelvényre, hogy ha ma nem, hát holnap vagy öt esztendő múlva, de fogok én még vidékre járni — vállalati gépkocsival!...

Tardos Péter

Őrségváltás Argentínában

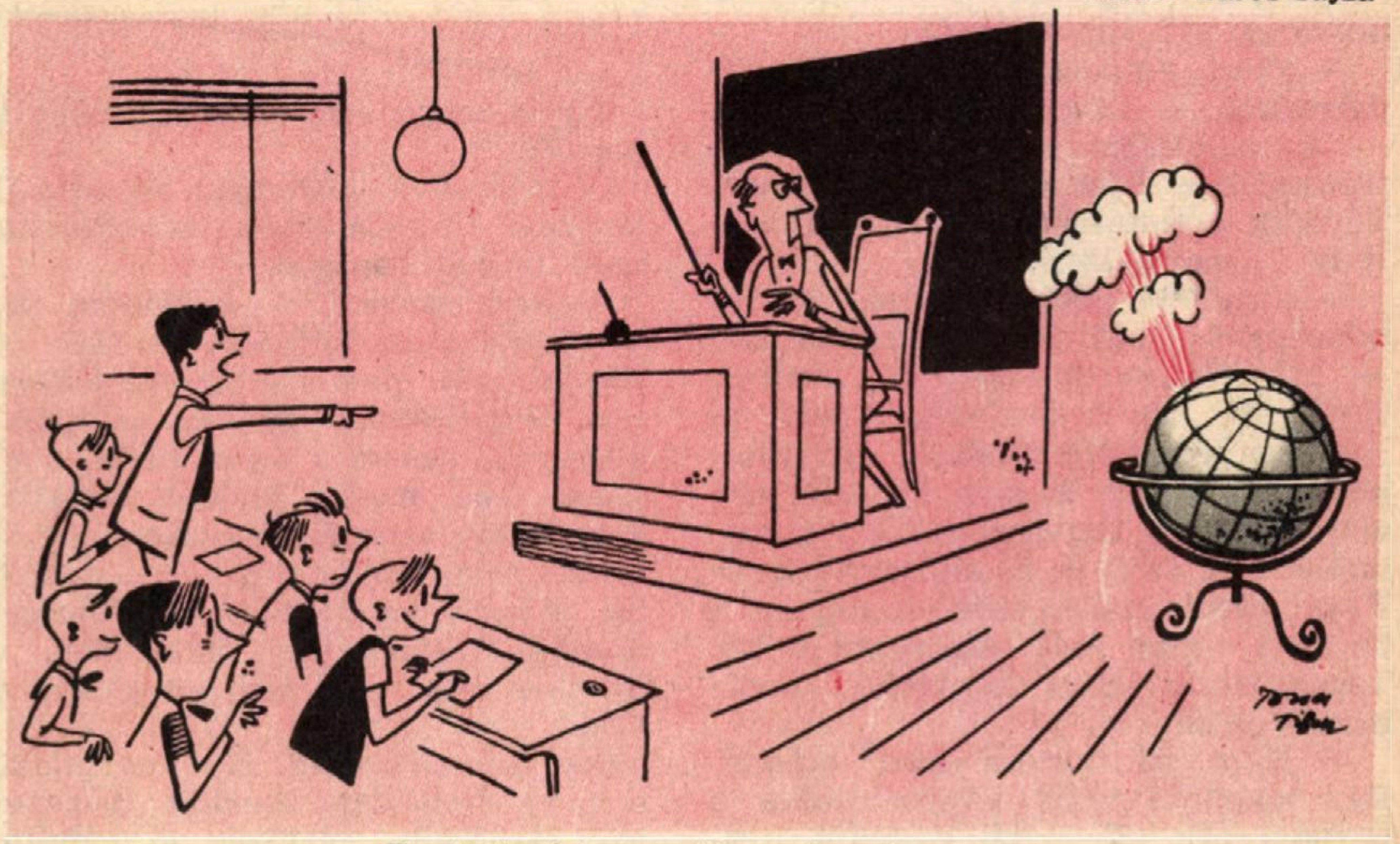
Kaján Tibor rajza

– A hatalmat ezennel átveszem.

Földrajzórán

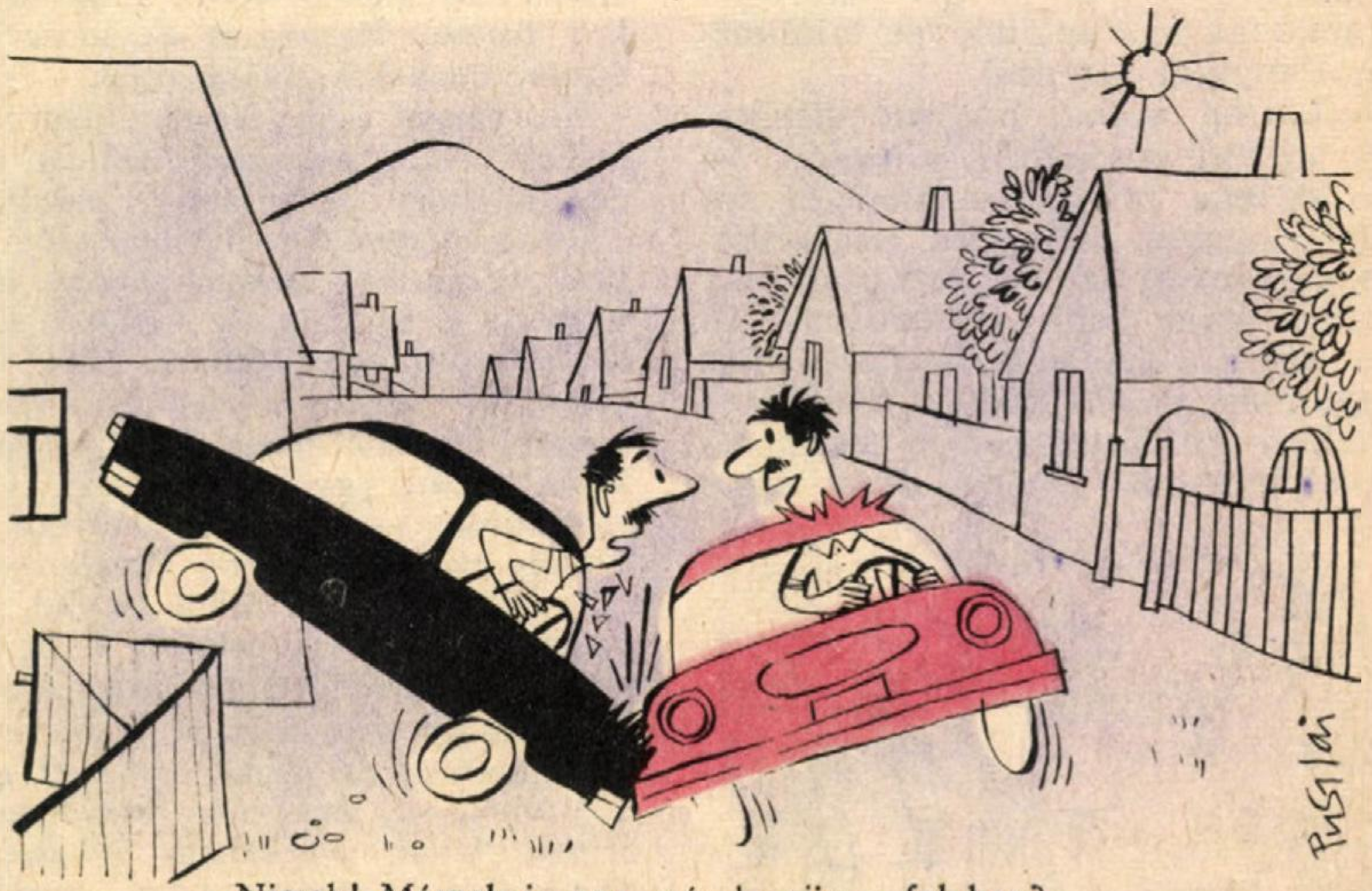
Toncz Tibor rajza

– Tanár úr, kérem, a Kennedy volt...

Fejlődés

Pusztai Pál rajza

– Nicsak! Másnak is van már kocsija a faluban?

MESE AZ ÉRDEMRŐL

Évtizedes barátság köt Panyigai Lipóthoz, a kitűnő közéleti férfiúhoz. Barátságunk elvi megalapozottságára jellemző, hogy Panyigai hosszú évek óta minden lépéséről előzetesen kikéri a véleményemet, anélkül, hogy akár egy alkalommal is megszívlelte volna a tanácsomat, vagy módosított volna eredeti elképzelésén.

— Ismered Plint Antalt? — kérdi egy alkalommal.

— Ismerem. A sportemberre gondolsz, nemde? A bokorugróra. Nagyon rokonszenves, derék embernek tartom.

— Örülök, hogy te is így ítéled meg — bólint Panyigai. — Úgy határoztam, hogy kitüntetem őt Magyarország Bokorugró Bajnoka címével.

— Várj csak! — mondom Panyigainak. — Ez nem szerencsés dolog. Plint kétségkívül számomra is a legrokonszenvesebb bokorugró, de azt neked is tudnod kell, sajnos, hogy mint bokorugró, erősen közepes vagy még az se. Legalább két tucat jobb bokorugrónk van nálánál.

— Plint emberi magatartása példamutató — száll vitába Panyigai. — A leglelkiismeretesebben eljár a tréningekre. Életmódja kifogástalan. Törődik a fiatalokkal. Ezenfelül szerény és szorgalmas.

— Emellett pedig, sajnos, gyenge bokorugró — mondom Panyigainak. — Ha ki akarod tüntetni, aminek egyébként én is örülnék, nevezz el róla egy sportlétesítményt, egy díszkertet vagy egy tápsót. Létesíts egy alapítványt a legsportszerűbb sportember számára, és adományozd neki. Vagy bármi mást, csak éppen ne a bajnoki címet, ami mégiscsak a bokorugrásban elért tényleges eredményt jelzi.

— Nem bánthatom meg mással. Egy sportoló igazi vágya csakis a bajnoki cím. Ez teszi egyedül ranggossá. És végre is, Plint is neki tud szaladni a bokornak, éppen úgy, mint akár a legjelentősebb bokorugró, át tud esni a sövényen is, nem kell a kákán csomót keresni.

Nem sokkal azután, hogy Plint Antalt kitüntették az év bokorugró bajnokának büszke címével, találkoztam Panyigai Lipóttal.

— Láttad volna, hogyan viselkedett az ünnepségen! — meséli. — Így kellene minden elismerést fogadni, ahogyan ő fogadta. Szabadkozott, szerényen azt hangoztatta, hogy vannak nála jobb bokorugrók is. Nem szállt a fejébe a dicsőség, mint annyi másnak. Őt bíztam meg most annak a küldöttségnek a vezetésével, akik a közeljövőben részt vesznek az Európai Árok- és Bokorugró Kupa külföldi küzdelmeiben.

— Legalább külföldre ne küldjük őt! — ellenkezem ismét. — Hiszen két tucat jobb bokorugrót tudtunk volna benevezni! Rendben van, jó viselkedéséért megkapta a bajnoki címet, de legalább ne büszkélkedjünk vele! Hanem még külföldre küldeni, még népszerűsíteni is! Egyszerűen ki fogják röhögni az erős mezőnyben!

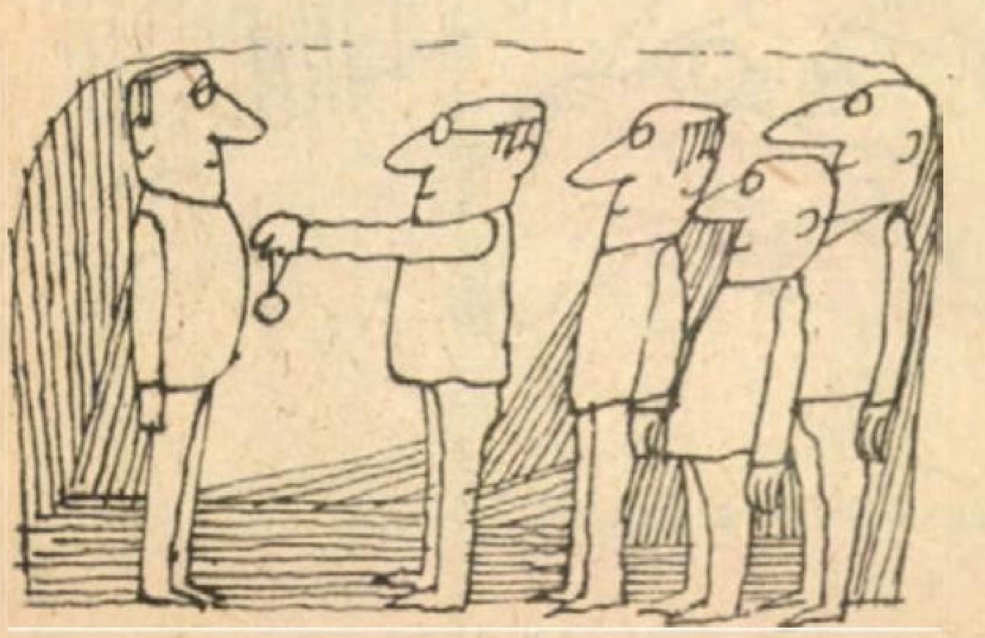
— Akkor sem leszek hozzá tapintatlan! — kiált fel Panyigai haragosan. — Amúgyis eléggé bántja, hogy két tucat jobb bokorugrót lát folyton maga körül. Még én csökkentsem az önbizalmát? Ha nem is hoz dicsőséget ránk, rokonszenves magatartása minden bizonnyal mély benyo-

mást gyakorol majd a külföldi kollégákra.

Nemrégen érkezett a hír Plint Antal tragédiájáról. A kupaküzdelmek során egy esti, genfi sajtófogadáson Plint tévedésből bemutatót ugrott egy bokron át, mely egy szakadék szélén húzódott. A példás emlékezetű sportembert — Panyigai javaslata alapján — most valószínűleg posthumus kitüntetik a „Minden idők legjobb ürgeöntője" megtisztelő címével is.

Somogyi Pál

KOPOGNAK

Egyik reggel arra ébredtem, hogy kopognak.

— Szabad! — kiáltottam, de nem jött be senki. Újra elaludtam, de nem sokáig, mert megint kopogtak.

— Nem szabad! — kiáltottam most a változatosság kedvéért, de így sem jött be senki. Most már egészen felébredtem, és rájöttem, hogy nem az ajtómon kopognak, hanem a fejem fölött, a plafonon. Ahá, megint javítják Bodóéknál a parkettát, azoknál ez gyakori eset. No nekem nem, nekem elég volt a múlt héten az egész napi kopogásból. Elmegyek hazulról, beülök egy kávéházba, ott ilyenkor szép csend van, ott jó lesz nekem.

Így is cselekedtem. Gyorsan felöltöztem, és elrohantam hazulról. Bementem egy kávéházba, odaültem az ablakhoz, néztem a járókelőket, és pompásan éreztem magam. De alig ültem ott egy negyedórát, két ember jelent meg kék köpenyben és kétágú létrával, amelyen az egyik felmászott, és szorgalmasan elkezdett kopogni. Érdeklődésemre az, aki alulmaradt, közölte velem, hogy az ablakok rosszul zárnak, és ők most itt az összes ablakokat megigazítják.

No, nekem nem. Nekem nem fognak itt a fülembe kopogni. Azonnal távoztam, felültem egy buszra, és indultam ki a Hűvösvölgybe. Ott ilyenkor szép csend van, ott jó lesz nekem. Ahogy megérkeztem, elindultam az erdőbe sétálni. Ez igen, itt nagyszerű, ez már valódi csend, de egyszerre éles és határozott kopogás riasztott meg. Körülnéztem, ki kopog. Nem egy fekete holló, hanem egy szürke harkály, aki ahelyett, hogy a többi rendes madárral ilyenkor télidőben délre költözne, itthon marad, és itt kopog nekem. Kikopogtatja a fa kérge alatt megbúvó ártatlan bogarakat, és megeszi. Én nem bánam, egye, ha erre van gusztusa, de ne kopogjon itt, az ördög vigye el, mikor én csendben szeretnék lenni. Próbáltam elhessegetni, csapkodtam a tenyeremmel, megdobáltam kaviccsal, de az nem sokba vette, kopogott tovább, sőt mintha az én bosszantásomra mindig a közelemben levő fát választotta volna ki kopogás céljából. Az okosabb enged — gondoltam, és gyorsan visszatértem a városba. Csend ugyan nincs, de harkály sincs. És Budán vannak csendes utcák is, ahol alig jár ember, ott jó lesz nekem.

Hát igen. Eleinte jó volt, nem mondom, de csakhamar itt is üldözőbe vett a kopogás. Előttem egy öregúr kopogott a botjával, mögöttem egy nő a tűsarkú cipőjével, fölöttem az ablakból kihallatszott egy írógép kopogása, és a túlsó járdán egy részeg keservesen vonította: Bizony-bizony, egy szép napon, k o p o g az ősz az ablakon...

Nohát, ami sok, az sok. Nem bírtam tovább, felszaladtam az orvosomhoz, és kértem, hogy írjon fel valamit kopogás ellen. Ő fel is írt, de előbb alaposan kikopogtatott.

— Rémes — dühöngtem magamban. — Ebbe bele kell őrülni! Ahová megyek, ott kopognak! Ráadásul már a szemem is kopogott az éhségtől, de ez legalább nem hallatszott. Erről viszont eszembe jutott, hogy felnézek Rezső bácsiékhoz, ott kapok valamit enni, és ott nyugalom van, ott jó lesz nekem.

Nem is csalódtam. Ez igen, ez nekem való hely, a nehéz sárga függönyök felfognak minden külső zajt. Itt nem lesz kopogva. Rezső bácsi szívesen fogadott.

— Hogy vagy? — kérdezte. — Látom, jól. Jó színben vagy.

Szólt, és lekopogta.

Balázs Sándor

Ludas Matyi emlékkönyvébe

Se szeri, se száma azoknak az élményeknek, amelyeket a szabadban való festés közben átéltem. Leginkább a helybeli kíváncsiskodók kérdései, megjegyzései mulattattak. Egyszer egy kamaszkorban levő fiú állt meg mögöttem. Nézte, nézte, ahogy a tájat festem, csóválta a fejét, valamit nyilván nem értett. Végül is megkérdezte:

— Ugye a bácsiból festő lesz?

— Igen — válaszoltam.

— Miért tetszett lefesteni azt a fát? Hiszen az már megvan egyszer!

— Mert itt áll — válaszoltam.

— Tudom én azt, de minek azt lefesteni?

Erre azután még akkor se tudtam volna válaszolni, ha akartam volna. A fiú azonban nem sértődött meg, tovább nézte, hogyan dolgozom. Legnagyobb meglepetésemre egyszerre csak így szólt:

— En is szeretnék festeni! Tessék mondani, mi kell egy jó tájkép festéséhez?

Hát erre mit mondjak? Eszembe jutott Fényes Adolf, akitől egyszer ugyanezt kérdezték. Azt már feleslegesnek találtam megmagyarázni, hogy híres festőbarátom szavait fogom ismételni, hanem egyszerűen kölcsönvettem az ő magyarázatát, és így válaszoltam:

— A festészethez két dolog kell. Egy tégla és egy újságpapír. A téglával megtámasztjuk a festőállványt, a papírral pedig jól letöröljük a festéket az ecsetről...

Herman Lipót

Teljes ellátás

Pusztai Pál rajza

– Tessék mondani, vőlegényről is gondoskodnak?

VANNAK EGÉSZEN FURCSA DOLGOK

A horgász lélektana

A londoni „Daily Mirror"-ban olvastuk egy asszony levelét, aki évtizedek óta figyeli a birminghami csatorna partján üldögélő vagy álldogáló horgászokat. *„Különös emberek ezek. Órákig ülnek éles szélben, esőben, sőt hóviharban. Ha fele ilyen rossz körülmények között kellene dolgozniok, habozás nélkül sztrájkolnának. Hogy mi jót találnak a horgászásban, nem tudom, mert még sohasem láttam, hogy bármelyikük is fogott volna halat."*

A levélíró nem ismeri a horgász lélektanát. Nem a hal fontos, hanem a szél, az eső, és a hóvihar.

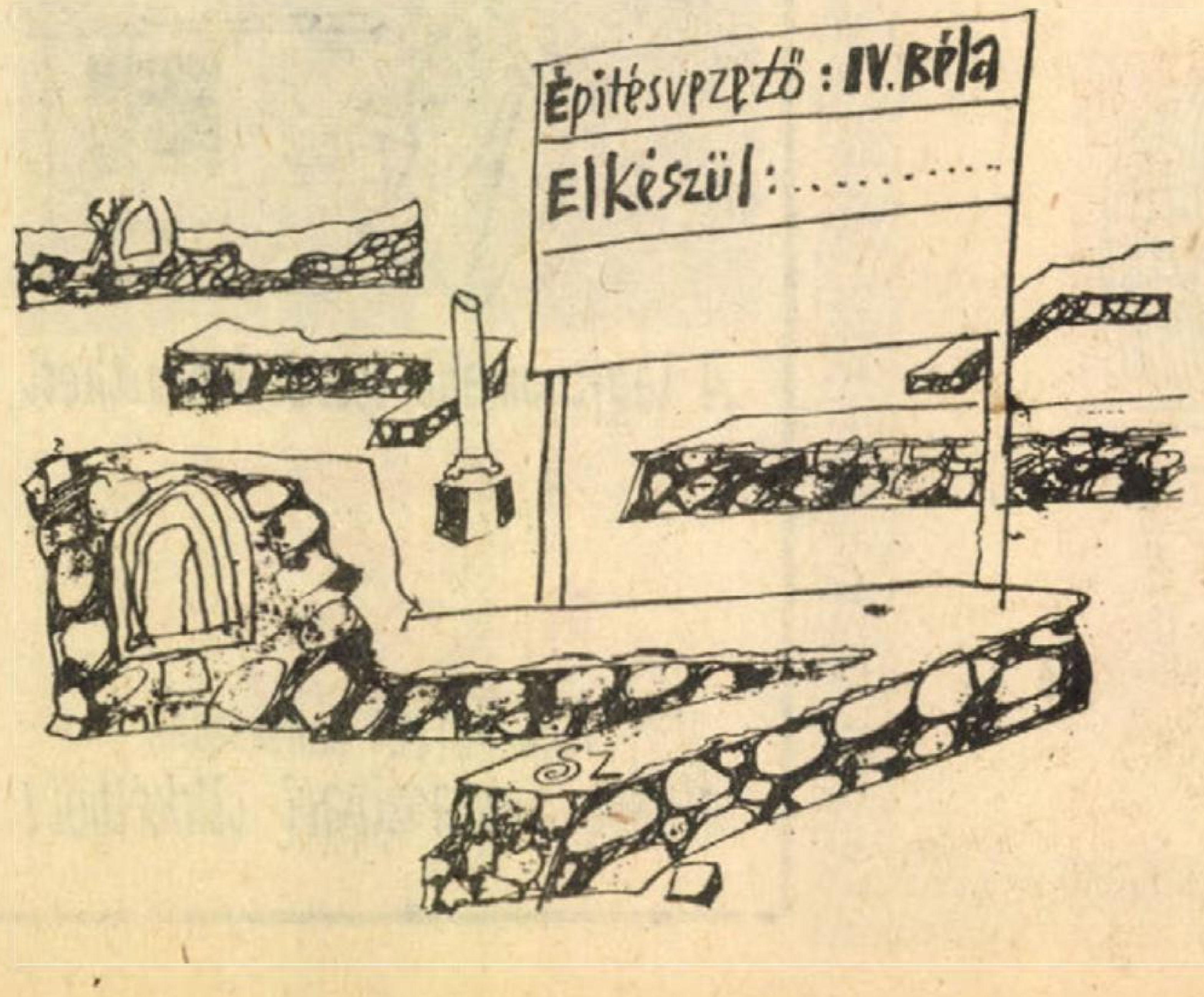
Néger ökölvívó és az amerikai paradicsom

Archie Moore-t, a kisnehézsúlyú néger ökölvívó világbajnokot felkérte az amerikai külügyminisztérium, hogy vállaljon el egy propaganda-körutat Afrikában. Moore így válaszolt:

— Nem volna okosabb, ha az USA déli államaiba mennék először? Talán előbb ott kellene rendbehozni a dolgokat, mielőtt elmondanám Afrikában, hogy milyen nagyszerű az amerikai paradicsom!

A Margitszigeten

Szűr-Szabó József rajza

Újabb nyilvános telefonfülkéket állítanak fel

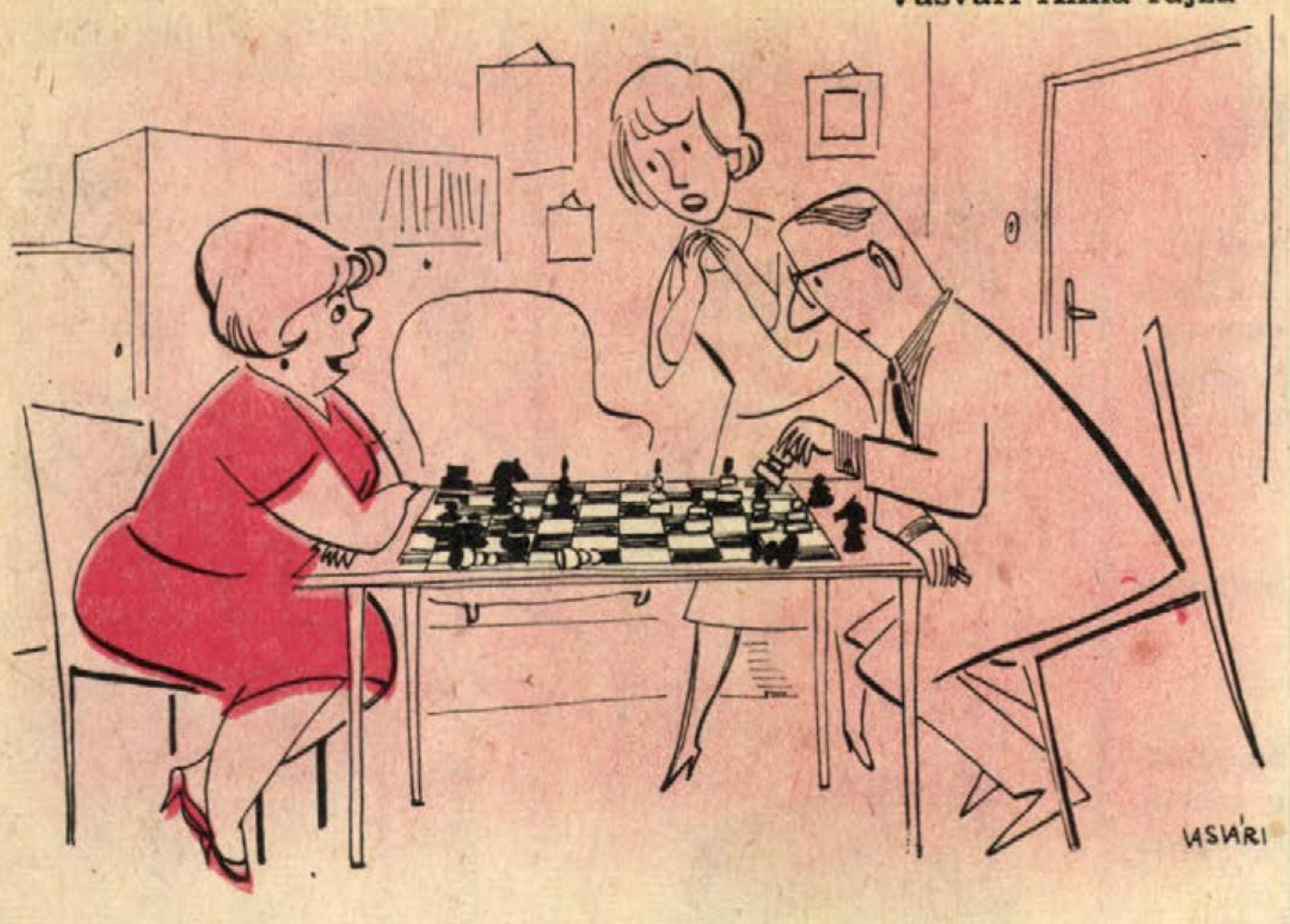
Vasvári Anna rajza

A nyilvánosság már biztosítva van...

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

– Az orvos mondta, hogy sportoljak . . .

Védekezés a pletyka ellen

Éjjeli ügyelet

Régi sláger, mai szöveg

Fülöp György rajza

– Tévécském, adj egy kis kimenőt!

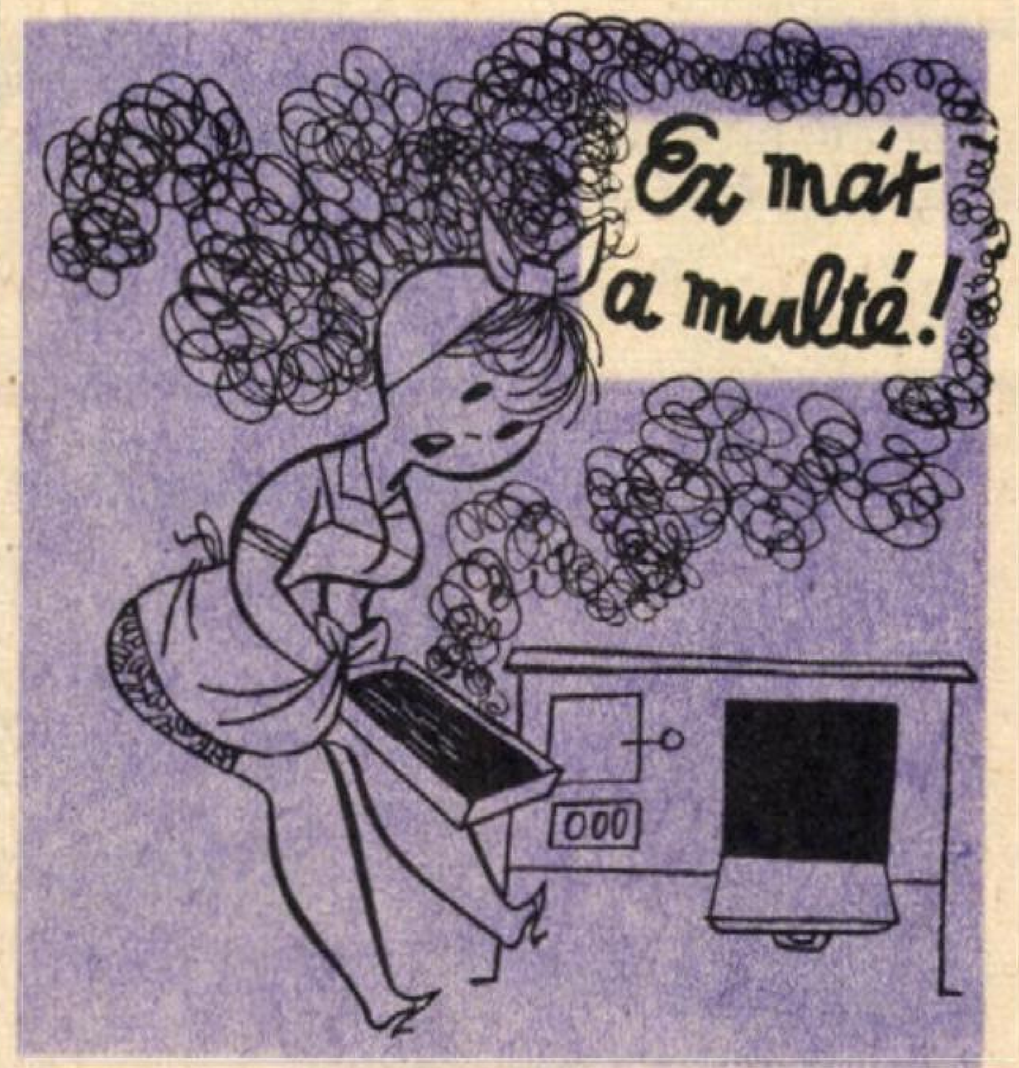
ÜLDÖZÉS

Egy pár lép ki egy körúti vendéglőből. A férfi részeg, a nő veszekszik vele, majd otthagyja, és felugrik egy 6-os villamosra. A férfi botladozva rohan utána, de nem éri el a villamost. Pár pillanat múlva megáll a következő 6-os. A férfi felkapaszkodik, és rámutatva az előtte haladó villamosra, odakiált a vezetőnek:

— Kövesse azt a kocsit!

E heti hirdetéseink

A legfinomabb tortát készítheti
a Tejvendéglő
Visegrád
Dupla, Kávés Katica
Rigoletto
XIII. kerületi cukrászdák
félkész cukrászipari cikkeiből!

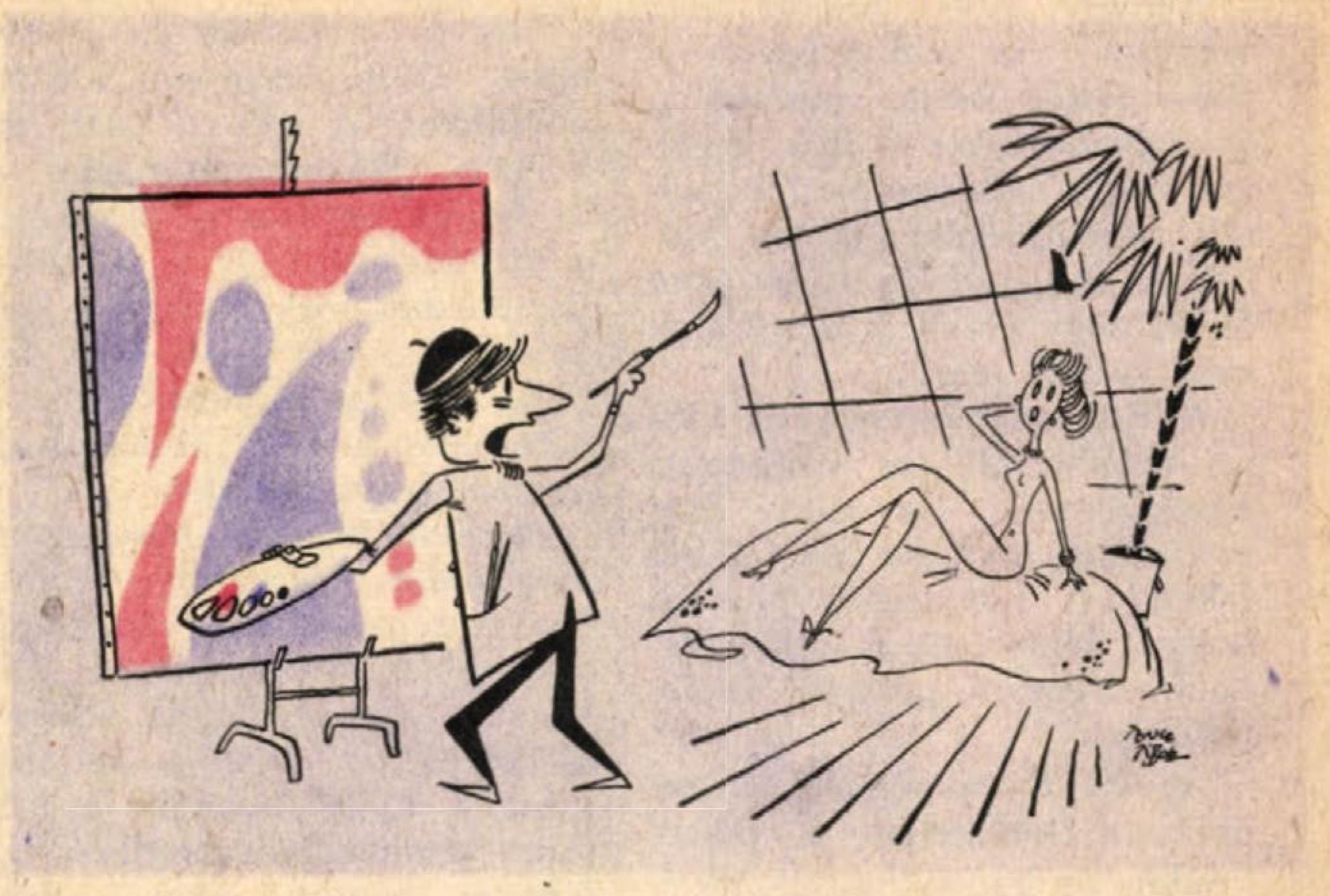
Idegenforgalom

Balázs-Piri Balázs rajza

Absztrakt festő és a modellje

Toncz Tibor rajza

– Ne mozogjon! . . .

Tollhegyről

Napóleonhoz

Ó, hogy e kor hány követődet szülte!
S mind túltesz rajtad, ha jól megítéljük:
neked csak felsőzubbonyod volt szürke,
de nékik már egész egyéniségük!

Korszerű példakép

A futballkapus ma az ideál.
Hol jobbra, hol meg balra ugrik és
vetődik, hol oda, hol ide áll:
legfőbb erénye a — h e l y e z k e d é s !

Új titulus

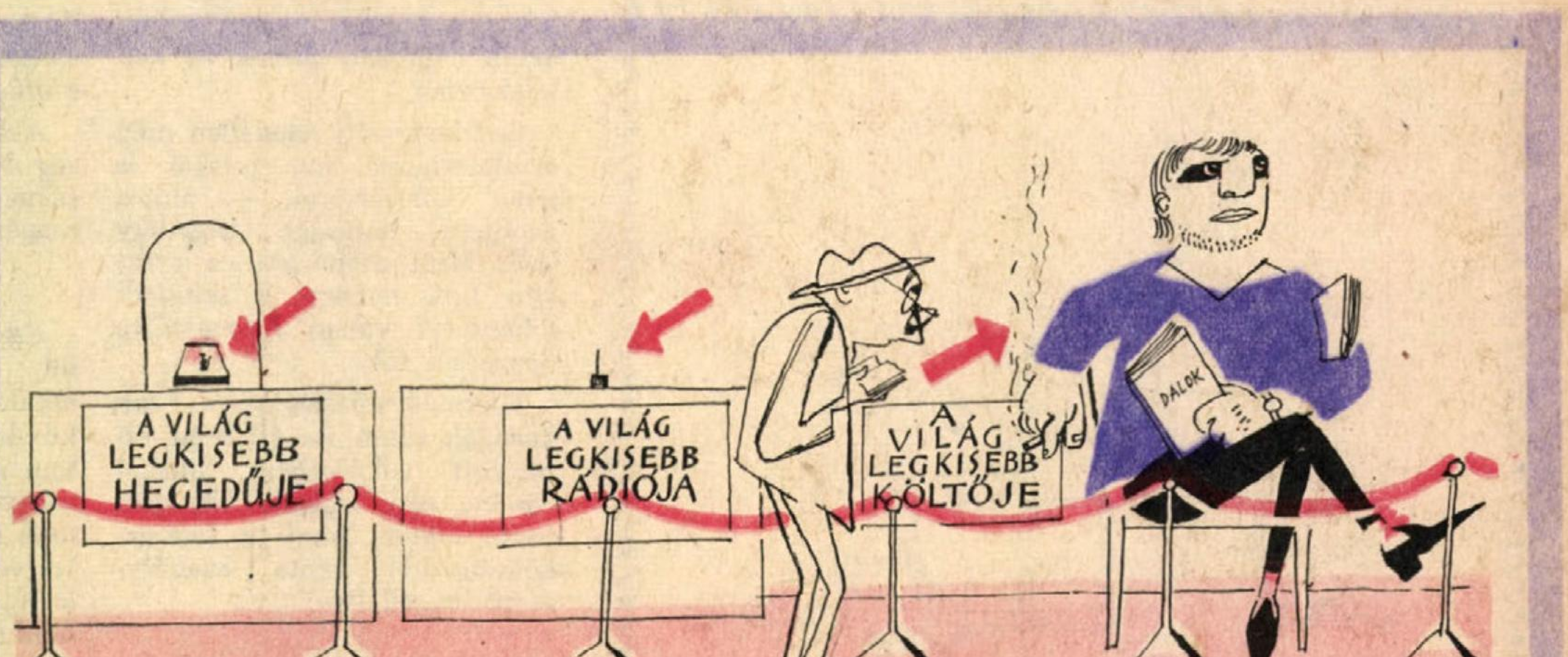
Mindtöbbször írják a lapok ma
nevek után — de tudja ég,
mi ez? cím? jelleg? sarzsi? szakma?:
„KÖZÉLETI SZEMÉLYISÉG”!!!

Hollós Korvin Lajos

A hadastyán

Hegedűs István rajza

Arányok

Szűr-Szabó József rajza

Fekete patak...

Néhány évvel ezelőtt még vízszínű víz csörgedezett a Rákospatak beton medrében, és a peremváros bolgár kertészei nagy előszeretettel locsolták vele termelvényeiket. Manapság is locsolják, de én attól félek, hogy ebből a locsolásból egyszer baj lesz!...

A Rákospatak vízszínű vize az utóbbi időben valósággal megfeketedett. Ez volna még a kisebbik baj, ha fekete, hát fekete! A nagyobbik baj az, hogy a bűze még a legkarakánabb csatorna „illatát" is felülmúlja.

Április 25-én például az esti órákban tetőződött a fekete áradat, és habos bugyborékaiból olyan erős bűzt árasztott maga körül, hogy a környék lakói még harmadnap is prüszköltek tőle. Hiába tárták ajtót-ablakot, még az erőteljes huzat sem tudta a szagot egyszeriben kiebrudalni a lakásokból. Sajnos, ez a bűz-áradat az utóbbi időben egyre gyakrabban zúdul végig a Rákospatakon, és fertőzi a környék levegőjét, pedig ezek a peremkerületi zöld övezetek arra lennének hivatottak, hogy javítsák fővárosunk amúgyis eléggé satnya levegőjét.

(b)

Történet több vízmelegítőről

Eleinte, évtizedekig, zavartalan volt a viszonyom a Gázművekkel. Ő adta a gázt, én fizettem. Ha nagyon ritkán — tíz évben egyszer — elromlott a vízmelegítő vagy a gázkályha, hoztak egy újat, és egy évtizedig ismét béke volt velünk, ami az emberiség történetét alapul véve abnormisan hosszú fegyverszünet.

Később azonban lényegesen megromlott a korábban felhőtlen viszonyunk. A vízmelegítők egyre gyorsabban mondták fel a szolgálatot, átlagos életkoruk az örödére zuhant, minden külső behatás nélkül mind gyakrabban kezdtek valamely ponton színes vizet ereszteni, és ezenkívül bizonytalan illatot is árasztottak. Ilyenkor telefonáltam a Gázműveknek, mire kicserélték a készüléket egy másikra — negyven forintért.

De már nem újat adtak! De nem ám. Hanem olyat, amely valamiféle generáljavításon esett át, illetve magyarul, sikertelen fiatalítási kísérleten. Tudjuk, hogy az effajta kísérletek más téren sem vezettek tartós eredményekhez. A kicserélt vízmelegítő elég hamar kobaltkék, sőt narancssárga lét eresztett, hevítő felületének csövecskéi ferde irányban vagy sehogyan se hevítettek, és a fürdőkádamat tartósan zebraszínűre festették.

Nem szeretem a kétszínű fürdőkádat és a szökőkúttnak átképzett vízmelegítőt, s ezért, kevés lelkesedéssel, de mégis kérnem kellett a kicserélését. Nem voltam odahaza, mikor ezt negyven forintért végrehajtották; csak este pillantottam meg a jövevényt. Egy elaggult vízmelegítő volt — erősen kendőzve. Eresztékei némileg elálltak, tusolója kétrét görnyedt, testét sűrű ezüst festékkel temetéskocsi színre mázolták, ami csak kiemelte fogyatékosságait. Viszolyogtató volt, mint egy erősen kifestett hetven esztendős dáma. Mindezek tetejébe a füstcsövet is átszerevezték, amely még aznap este szétvált, s azóta, ha füstszagra ébredek, létrára kapok, és hiányos műszaki ismereteimmel igyekszem egymásba kényszeríteni a nem erre teremtett csöveket.

De nem cserélek többé. Nem én. Legyen ahogy van. Másra is kell a pénz. Végeredményben én vagyok az oka. Harminckét éve fizetem a bérleti díjat, ebből a pénzből színaranyból is készíthettem volna vízmelegítőt. Állítólag az tartósabb. És még henceghetnék is vele.

(Kőműves)

Parádék parádéja

Néhány esztendővel ezelőtt bukkant fel először rikító sárga plakáton: HUMOR-PARÁDÉ.

Aztán megállás nélkül vonultak fel a különböző parádék. Volt operett-parádé, jazzparádé, komikus-parádé, hogy dizőz-parádéról ne is beszéljünk. Ha három-négy színész összeverődött egy „rendezvényen", annak máris parádé lett a vége.

De a parádé nem elégedett meg a szórakoztató szektorral. Csakhamar terjeszkedni kezdett, és meghódította a ruházati ipart is. Tavaly nyáron büszkén olvashatták a lokálpatrióták egyik szaküzlet kirakatában:

FÜRDŐRUHA-PARÁDÉ.

Már-már attól kellett tartani, hogy a parádé karrierje ezzel csúcspontjára érkezett, és véget ért. Szerencsére nem ez történt.

A napokban egy kis józsefvárosi zöldségüzlet előtt haladtam el. A boltocska elé kitett ládán egy fej saláta, egy csomag pirospozsgás retek és egy kis nyaláb nyeszlett spárga kínálgatta magát. Mellettük büszke tábla:

NAGY TAVASZI PRIMŐR-PARÁDÉ.

Látogatás a jelmezkölcsönzőben

„Óhajtja Ön római hadvezér, spanyol rablólovag, kuruc vitéz vagy ellentengernagy képében meglepni szeretteit? Fáradjon be hozzánk, bárminek felöltöztetjük!"

Valahogy így fogalmaznám meg az Állami Jelmezkölcsönző hirdetését, ha rám bíznák. Az intézmény népszerűsítésére persze semmi szükség; a színházak, filmgyárak, kultúrcsoportok és egyénileg dolgozó házibuli-rendezők mindig túlteljesítik a tervezett ügyfélforgalmat. Most éppen a népitáncruhák szezonja járja, ottjártam napján is hatalmas tömeg várakozott a tájjellegű jelmezekre: értelmiségiek, diákok — hamisítatlan pesti mindahány.

Még sose láttam egycsomóban ennyi fővárosi lakost, aki vidékinek akart látszani.

*

A kelléktár valóságos múzeum, sőt, több annál, hiszen itt minden tárgy kölcsönvehető, szabott áron, ötven fillértől fölfelé. Pávatoll és porcelánváza, csikóbőrös kulacs és patinás serleg, szobor és lovaglópálca; — nem irigylem azt a dolgozót, akinek itt kell leltároznia.

Csekélyke díj ellenében még ártalmatlanná tett puskát is lehet kölcsönözni — ehhez azonban hatósági engedély kell. Mint mondják, ez azért van így, nehogy a színpadi lőfegyvert valaki ijesztgetésre használja föl.

Hasznos tapasztalat ez. Csak kacagok eztán, ha éji órán, elhagyott sikátorban puskát emelne rám valaki. Mindjárt tudni fogom, hogy a Jelmezkölcsönzőtől kapta, szabályszerű engedéllyel...

*

Tizedik éve minden nyáron megjelenik egy tar koponyájú,

idősebb úr; választ egy kackiás parókát, kifizet *kétheti* kölcsönzési díjat, és szemérmes mosollyal távozik.

A rejtély tavaly nyáron, a Balaton partján oldódott meg: ifjú hölggyel látták a törzsvendéget, egy magányos padon. A lány éppen elbűvölten cirógatta udvarlójának dús, hullámos fürtjeit.

Akármilyen rövid ismeretség lehetett is, a Jelmezkölcsönző vendéghaja megtette a magáét...

*

Egyre több ifjú ara ismeri föl, hogy pazarlás egyszeri alkalomra ezreket ölni az esküvői ruhába, amikor itt potom áron szerelik föl komplett menyasszonnyá, a legdiszkrétebb ruhaneműket is beleértve. Hétvégi egybekelés esetén a *leányzó* már csütörtökön elviheti a ruhát, amit hétfőre kell visszahoznia a — *fiatalasszonynak.*

Kaposy Miklós

Üvegvisszaváltás

Takács Zoltán rajza

– Ha fej... akkor kettő... ha írás... akkor kettőötven...

Pesti tudósítónktól

Az Attila utca lakói egy reggel arra ébredtek, hogy utcájukból út lett, s megváltozott a házak számozása. Egy orvos ismerősöm erről úgy szerzett tudomást, hogy egyik betege eltévedt, s az addig Attila utca 23-as számot rossz helyen kereste, az új 23-as szám alatt semmiféle orvos nem lakott.

Mindez nem elég. Az utca lakóinak „költözniök" kell! Ki kell jelentkezniök lakásukból, majd újra bejelentkezniök. Vagyis „kiköltöznek" a régi házszám alól az új házszám alá.

Sokan bosszankodnak emiatt, holott könnyű segíteni rajta. Itt van például a már említett 23-as számú ház, amely most 63-as lett. Ha ennek a háznak bármelyik lakója valóban átköltözik az új 23-as szám alá, ez kétségtelenül sok pénzbe kerül, de a ki- és bejelentést meg lehet takarítani. Aki azonban irtózik a költözködés fáradalmaitól, az maradjon ott, ahol van, de akkor egy helyben való maradását ki- és bejelentkezéssel kell kiérdemelnie.

*

Öreg barátom már elmúlt 80 éves. Pirosarcú, egyenes tartású, egészséges öregúr. Ellenségei sohasem voltak, a veszekedést nem ismeri. Életelvéből nem csinál titkot:

— Fiatal barátom, ha békében akarsz élni embertársaiddal, mindig lásd be, hogy te vagy a hibás.

f. l.

Pedáns tanár

Kaján Tibor rajza

Ezt olvastuk

Hatásos megkülönböztetés

Az Esti Hírlap beszámolt arról, hogy az Állatkert sziklakertjében szirmot bontottak a *botanikai* tulipánok. A látogatók bizonyára izgatottan lesik, hogy a botanikai (növénytani) tulipánok után mikor bontják ki szirmaikat a zoológiai (állattani) tulipánok is.

Nehézkes munka

A Népszava azt írja, hogy Amerikában biológiai háborút folytatnak a legyek ellen, és a hímlegyeket rádióaktív sugárzásnak vetik alá, hogy utódaik életképtelenné váljanak. A rengeteg légy összefogása és főként nemek szerinti szétválogatása hosszadalmas munka lehet. De — persze — megéri.

Klasszikus tévedés

A Ludas Matyi rajzot közölt, mely Cicerót ábrázolja, amint élvezettel olvassa Ovidius verseit. Ovidius azonban történetesen abban az évben született (i. e. 43-ban), mely esztendőben Cicero elhunyt. A rajz tehát oly meglepő, mintha Kossuth Lajos olvasgatná G. Dénes György dalszövegeit.

Új funkcionáriusok

Az Esti Hírlapban olvassuk, hogy kiállításon mutatják be a szőnyegek *funkcióját*. Végre meglátjuk, hogyan látják el hivatali teendőiket a magyar-perzsák, meddig terjed a torontáliak hatásköre, és hogyan bánik beosztottaival a rongyszőnyeg.

Dr. Árgus

APRÓ DOLGOK

Egyesek szerint, mi magyarok, mindent túlzásba viszünk.

Még az is túlzás, hogy mi magyarok, mindent túlzásba viszünk.

*

Egy ismerősöm több reklámfilmet látott, amelyek arra szólították fel a nézőket, hogy kössenek életbiztosítást, mert bármelyik pillanatban fejükre eshet egy tégla, kigyulladhat a lakásuk vagy elgázolhatja őket egy autó.

A filmek olyan nagy hatással voltak rá, hogy életunt lett, és végzett magával. Búcsúlevelében a következőket írta:

„A reklámfilmeknek igazuk van... Az élet teljesen értelmetlen... Az ember megy az utcán, és egyszer csak bumm! a fejére esik egy tégla..."

*

A könnyű műfaj kritikája nagyot fejlődött az utóbbi esztendőkben.

Sajnos, még mindig vannak olyan kiritikusok, akik egy helyben topognak, és állandóan arról írnak, hogy mi állandóan arról írunk: miért nem intézkedik a HIG idejében, miért nem tartja be a Patyolat a határidőket. A közönség már unja, hogy a kritikusok mindig ezekről a témákról írnak, hogy mi mindig ezekről a témákról írunk. Ezek már elcsépelt dolgok, hogy ezek elcsépelt dolgok. Más téma is van a világon, hogy mindig azt mondják: más téma is van a világon. Unjuk már, hogy ők unják. Az olvasók is nagyon unják, hogy ők nagyon unják, amit mi nagyon ununk. Legyenek is kicsit változatosabbak!

(m)

Szabál az szabál...

Vértes György rajza

— Halkítsa le a rádióját, tíz óra elmúlt!!

Mai vesszőparipa

Szegő Gizi rajza

Markó mélyén, akárcsak egy
hajmeresztő giccsen,
Válogatott társaság ült
rács mögött, a priccsen.

Egy kis virgonc micisapkás
fel-felszisszent és szólt:
„Hogy behoztak, annak oka
egy kis tévedés volt.”

„Mert a buszon elmerengtem,
s kissé elborultan
Zsebem helyett tévedésből
más zsebébe nyúltam.”

Gyászos képet vág a másik,
mint a temetésen:
„Társbérlőmmel volt egy kevés
nézeteltérésem.

És becsuktak. Nincs igazság,
így van ez, hiába!
Ő meg táppénzt húz egy évig
s röhög a markába.”

Egy ragyavert pofa morgott:
„Nincs is bűnöm nékem,
Mégis idejuttatott az
átkozott szépségem!

Tíz menyasszony hullatja most
érettem a könnyét,
S azt kívánja, őt vegyem el,
ne takarékkönyvét.”

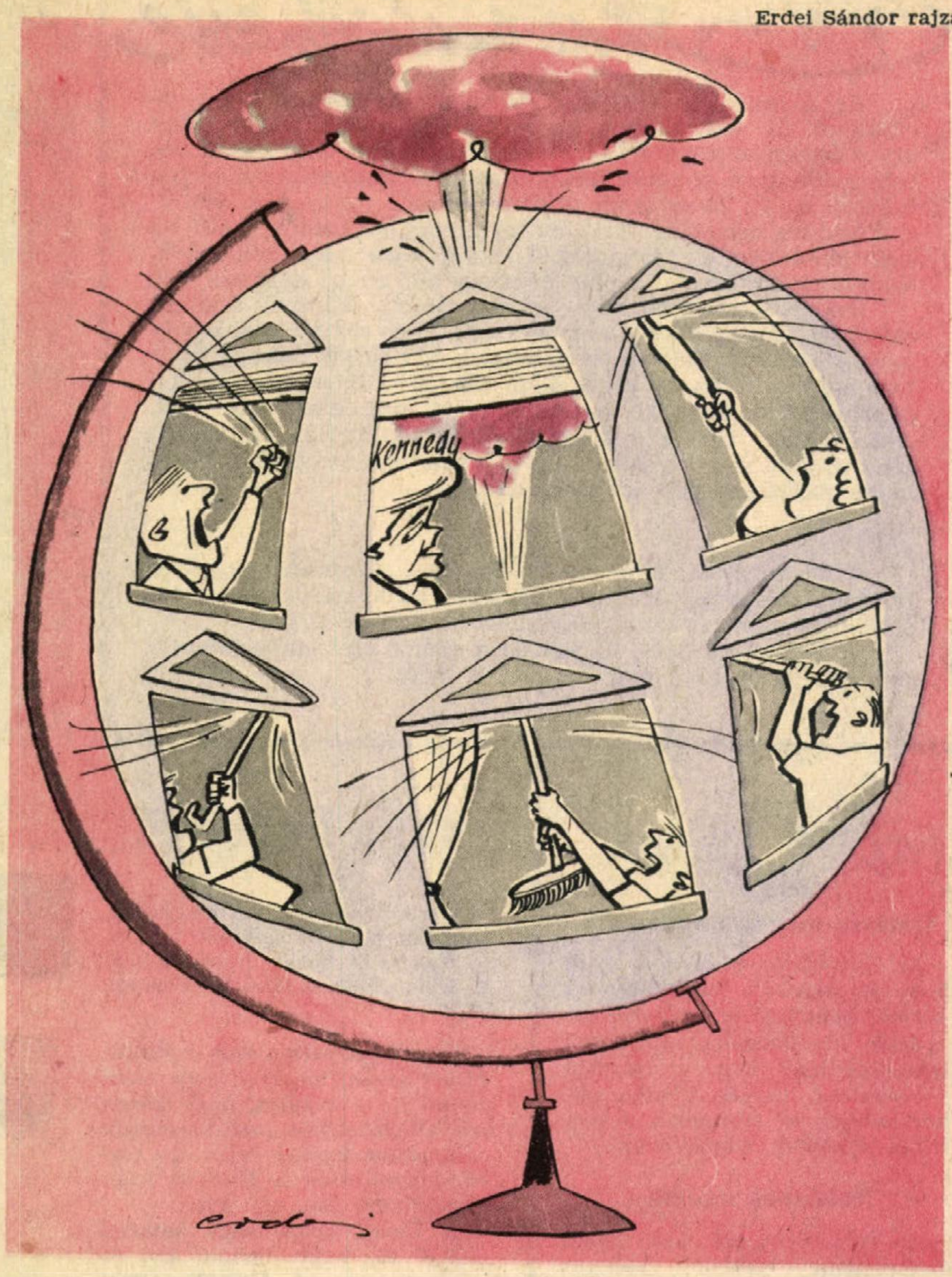
A sarokban, mint vadász a
hosszú, méla lesben,
Egy disztingvált úr ül némán
az előzetesben.

Találgatják: „Hogy került ez
miközénk, az árva?...”
A finom úr csak ennyit mond:
„Leltár miatt zárva.”

Szőnyi Zoltán

Összeférhetetlen lakótárs

Erdei Sándor rajza

– Azonnal hagyja abba!...

Ihlet a mezőn

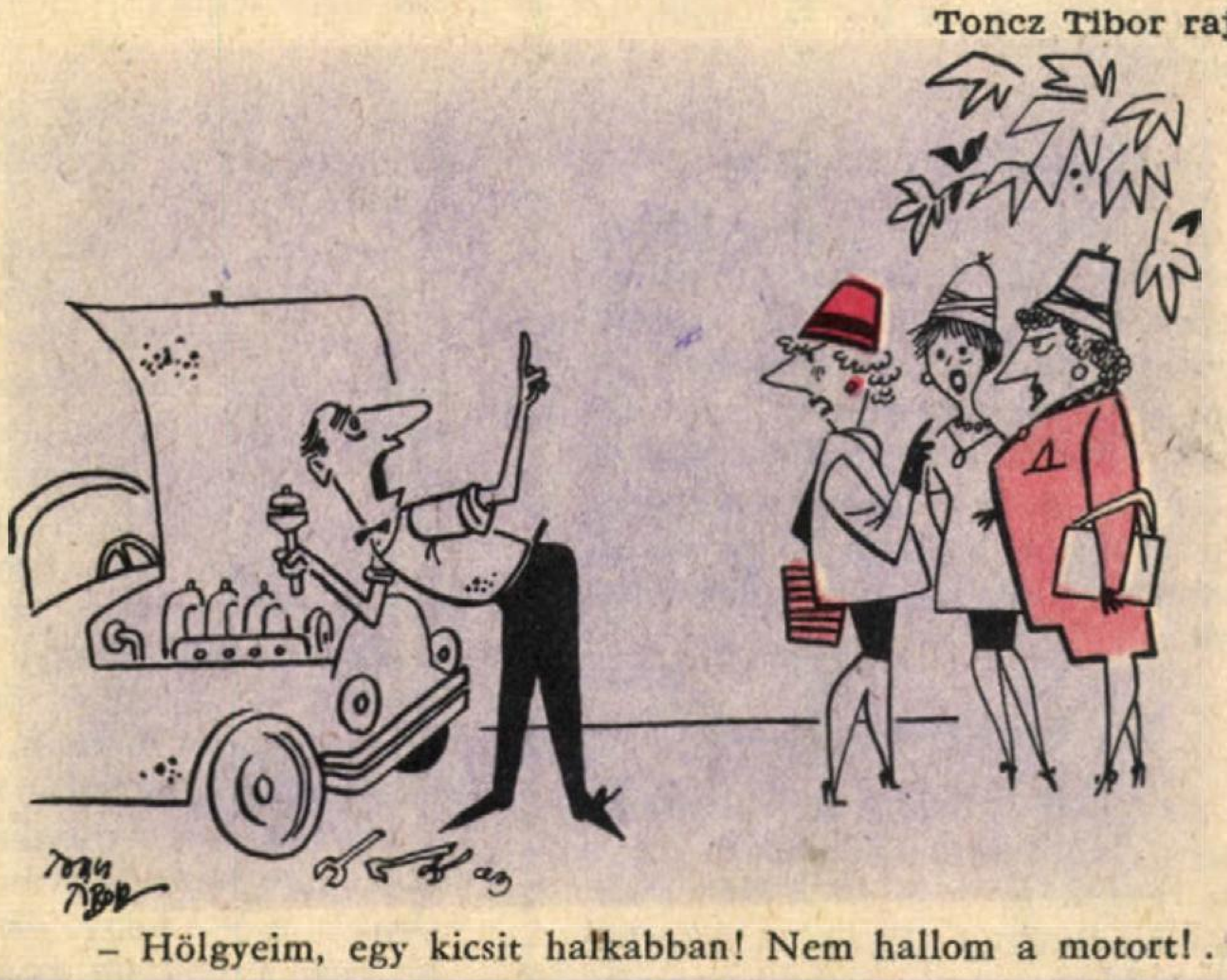
Vasvári Anna rajza

– Maga miért nem dolgozik?
– Én költő vagyok.

Gépi érzékenység

Toncz Tibor rajza

– Hölgyeim, egy kicsit halkabban! Nem hallom a motort!...

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.2278 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.